EDGAR WALLACE

TEROARE

CAP.1

O LOVITURĂ DE GENIU.

O'Shea era într-o stare de extremă nervozitate. Astfel petrecuse întreaga noapte. Se plimba nervos de colo până colo, bombănind cuvinte neinteligibile, făcând gesturi mari destinate unui auditoriu invizibil şi chicotind de râs la misterioasele sale glume. Spre ziuă, el tăbărî pe micul Lipski, care, în ciuda instrucțiunilor, îndrăznise să aprindă o țigaretă, şi-l bătu cu multă sălbăticie, în timp ce ceilalți doi nu îndrăzneau să intervină.

Joe Connor era culcat pe pământ, mestecând un fir de iarbă şi urmărind cu o privire întunecată silueta stranie.

Marks, aşezat lângă el, privea de asemeni cu un surâs de dispreț pe buze.

— Complet aiurea, zise Joe Connor cu voce flegmatică. Dacă îi reuşeşte lovitura fără să ne bage la închisoare pentru restul zilelor noastre, să ştii că vom avea noroc.

Marks Blândul îşi umezi buzele.

— Când e nebun, e şi mai şmecher ca de obicei.

Vorbea ca un om instruit; unii pretindeau că individul se consacrase vieții eclesiastice înainte de vreme, atras de un gen de viață mai uşor, dacă nu chiar superficial, care sfârşise prin a face

EDGAR WALLACE

TEROARE

CAP.1

O LOVITURĂ DE GENIU.

O'Shea era într-o stare de extremă nervozitate. Astfel petrecuse întreaga noapte. Se plimba nervos de colo până colo, bombănind cuvinte neinteligibile, făcând gesturi mari destinate unui auditoriu invizibil şi chicotind de râs la misterioasele sale glume. Spre ziuă, el tăbărî pe micul Lipski, care, în ciuda instrucţiunilor, îndrăznise să aprindă o ţigaretă, şi-l bătu cu multă sălbăticie, în timp ce ceilalţi doi nu îndrăzneau să intervină.

Joe Connor era culcat pe pământ, mestecând un fir de iarbă şi urmărind cu o privire întunecată silueta stranie.

Marks, aşezat lângă el, privea de asemeni cu un surâs de dispreţ pe buze.

— Complet aiurea, zise Joe Connor cu voce flegmatică. Dacă îi reuşeşte lovitura fără să ne bage la închisoare pentru restul zilelor noastre, să ştii că vom avea noroc.

Marks Blândul îşi umezi buzele.

— Când e nebun, e şi mai şmecher ca de obicei.

Vorbea ca un om instruit; unii pretindeau că individul se consacrase vieţii eclesiastice înainte de vreme, atras de un gen de viaţă mai uşor, dacă nu chiar superficial, care sfârşise prin a face din el unul din cei mai periculoşi gangsteri din Anglia.

— Nebunie, dragul meu, nu înseamnă „imbecil”. Nu poţi să împiedici pe acest tip să geamă?

Joe Connor nu se sculă. Întoarse ochii înspre Lipski care zăcea nu departe de acolo gemând şi înjurând.

— Lasă-l, o să-i treacă, zise el fără sentiment. Cu cât o să-l bată mai mult O'Shea, cu atât o să înjure mai mult.

Se apropie de tovarăşul său.

— L-ai văzut vreodată de aproape? întrebă el. Am lucrat de două ori… nu, de trei ori, cu el. Poartă întotdeauna acelaşi palton cu gulerul ridicat până la nas şi aceeaşi pălărie veche care-i acoperă ochii. Nu mi-am putut închipui vreodată că ar putea exista un astfel de escroc. Credeam că se văd doar la teatru! Prima oară l-am întâlnit când a trimis după mine şi ne-am găsit pe drumul de la Saint Albans; dar nu i-am văzut faţa. Era bine informat asupra mea. Mi-a spus de câte ori am fost condamnat şi mi-a explicat ce trebuia să fac…

— Şi ai fost bine plătit, murmură Marks. Plăteşte bine întotdeauna şi îşi atrage cu momeli ajutoarele sale, întotdeauna în acelaşi chip.

Îşi ţuguie buzele ca pentru un fluierat şi privi gânditor spre şef.

Connor ridică brusc capul.

— Două sute cincizeci de lire şi cincizeci pentru fugă, aşa e, nu-i aşa?

— Trebuie să plătească mai bine, zise calm Marks. Lucrul acesta merită într-adevăr. Am fost angajat să conduc pe străzile Londrei un camion conţinând trei tone de aur, provenind din Australia. Bine, dar risc spânzurătoarea ca să câştig două sute cincizeci de lire! Nu dragă, nu face!

Se ridică, ştergându-şi genunchii. O'Shea dispăruse în josul povârnişului şi se găsea poate lângă gardul de mărăcini care înconjura pământul săpat, în apropierea locului unde se aflau cei doi.

— Trei tone de aur, aproape un milion şi jumătate de lire, cred că ni se cuvine zece la sută.

Marks rânji, întorcând capul în direcţia lui Lipski.

— Şi cu acela?

Connor îşi muşcă buzele.

— Pe el nu cred să trebuiască să-l socotim.

Căută apoi cu privirea locul unde putea fi O'Shea şi se aşeză la locul său.

— Asta depinde de noi doi, zise el, aproape şuşotind, şi totul va fi normal. Nu are decât rar astfel de crize şi în mod normal va fi accesibil vocii raţiunii. Suntem destui pentru a opri încărcătura. Este unul din cele mai geniale planuri ale lui O'Shea de a umple cu gaz asfaltul drumului. Mă întreb cum de îndrăzneşte să facă asta. Eu conduc camionul în oraş şi-l ascund.

— Şi dacă nu se va decide să ne dea ceea ce ni se cuvine?

— Eu cred că ar fi mai bine decât să aibă o întrevedere neplăcută între patru ochi cu mine.

Connor rupse un nou fir de iarbă pe care-l mestecă melancolic.

— E un şiret, începu el.

Dar se opri, văzând surâsul ironic al lui Marks.

— Nu sunt oare toţi şireţi? Oare închisoarea nu e plină cu oameni inteligenţi? E marea glumă a bătrânului Hillick. El îi numeşte pe puşcăriaşi – studenţi. Nu, dragă Connor, crede-mă, inteligenţa, e ceva foarte relativ.

— Ce vrei să spui? mormăi Connor. Nu încerca trucurile tale cu mine, Blândule. Ştii, mie îmi trebuiesc vorbe pe care să le înţeleg.

Se întoarse îngrijorat, căutând silueta dispărută. De cealaltă parte a povârnişului, într-o potecă îngustă, era ascunsă maşina cea mare a lui O'Shea, pregătită pentru a-l duce în siguranţă, după lovitură. Asociaţii săi trebuiau să suporte toate riscurile şi să se descurce singuri, cum vor putea.

Spre stânga, în josul coastei, patru cilindri de gaz erau aşezaţi paralel. Din locul unde era întins, Connor vedea şoseaua lungă şi albă care ducea în vale şi pe care va apărea în curând camionul încărcat cu aur şi escortat de

poliţie. Avea masca sa de gaz la îndemână; iar din buzunarul lui Marks se zărea una la fel.

— Trebuie să aibă mulţi bani, zise Connor.

— Cine? O'Shea?

Marks ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cheltuieşte ca un nebun. Nu m-ar mira dacă ar fi ruinat. E mai bine de un an, de când n-a mai dat o lovitură în stil mare.

— Ce face cu banii săi? întrebă Connor cu o oarecare curiozitate.

— Cheltuieşte tot… ca şi noi. Vorbea despre cumpărarea unei mari proprietăţi, ultima oară când l-am văzut. Vroia să se stabilească şi să trăiască ca un gentleman. Aseară, mi-a spus că i-ar trebui jumătate din prada de azi, pentru a-şi plăti datoriile.

Marks îşi privi mâinile sale foarte îngrijite.

— De altfel, este un mincinos, zise el cu un aer indiferent. Ce este asta?

Marks privi în direcţia gardului de mărăcini. Auzise un zgomot de frunze şi se ridică imediat. Se duse să inspecteze împrejurimile, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse gânditor lângă Connor.

— Mă întreb dacă acest diavol de om ne-a auzit şi de cât timp?

— Cine? O'Shea? întrebă Connor, neplăcut impresionat.

Marks nu răspunse nimic. Răsuflă însă cu greutate. Se vedea limpede că şi el nu se prea simţea în apele sale.

— Dacă ar fi auzit, venea spre noi. E rău dispus, aşa a fost toată seara.

Atunci Connor se sculă şi se întinse.

— Aş vrea să ştiu cum trăieşte. Desigur că are o soţie şi copii, undeva. Tipii aceştia au întotdeauna… Ia te uită; vine!

O'Shea apăru pe culmea povârnişului. Venea spre ei.

— Preparaţi-vă măştile! Nu trebuie să iei alte precauţii, Blândule.

Vocea părea înăbuşită din cauza gulerului ridicat; era normală, aproape plăcută.

— Strângeţi-l pe acesta, continuă el arătând spre Lipski care mai era încă întins pe jos.

După ce acest ordin fu executat, el se adresă omului îngrozit.

— Te vei duce la capătul drumului şi-ţi vei aşeza lanterna roşie pe şosea, pentru a opri camionul, mai bine zis pentru a-l forţa să încetinească. Vezi ca poliţiştii să nu te zărească. În camion se găsesc zece oameni înarmaţi până-n dinţi…

Apoi cercetă cilindrii. De la extremitatea fiecărui cilindru pornea un tub de cauciuc care ajungea până pe şosea. Cu ajutorul unei chei, O'Shea deschise fiecare robinet şi se auzi şuieratul gazului care ţâşnea cu impetuozitate din cilindru…

— Va rămâne la fund, zise el, şi nu-i nevoie sa vă puneţi măştile înainte de a fi cu toţii gata.

Îl urmări pe Lipski, şi-l văzu aşezându-şi lanterna roşie la locul indicat; îi arătă apoi şi lui un ascunziş. Apoi reveni spre Marks. Nu lăsă să-i scape vreo vorbă sau un gest, care ar fi trădat faptul că surprinsese convorbirea celor doi. Dacă voia vreo explicaţie cu ei, nu era momentul. O'Shea era mai lucid ca oricând.

Camionul se auzi venind, înainte de a se zări lumina farurilor sale dinspre pădurea Felsted.

— La lucru, ordonă O'Shea.

El nu-şi puse masca de gaz.

— N-o să aveţi nevoie de revolvere, dar ţineţi-le la îndemână, pentru orice eventualitate. Nu uitaţi că, dacă oamenii din escortă nu sunt imediat asfixiaţi, vor trage focuri. Ştiţi unde să mă găsiţi mâine?

Blândul plecă capul ascuns sub mască.

Camionul se apropia. Şoferul zărise desigur lanterna roşie, căci claxona. O'Shea întins pe jos, cercetă şoseaua.

Camionul se găsea la vreo cincizeci de metri de capătul vâlcelei şi-şi încetinea mersul: deodată O'Shea zări un om

sărind în faţă. Îl recunoscu imediat. Fugind în faţa camionului, Lipski ridică mâinile. Trase chiar un foc pentru a atrage atenţia poliţiştilor. Ochii lui O'Shea scânteiară în noapte. Lipski îl trădase!

— Atenţie, salvaţi-vă! strigă el.

Şi atunci se înfăptui minunea. Două focuri fulgerară şi Lipski se prăbuşi la capătul şoselei, în timp ce camionul continua să înainteze. Poliţiştii interpretaseră greşit gestul banditului, crezând că voia să atace camionul.

— Admirabil, murmură O'Shea.

În acest moment, camionul intră în zona gazată. Totul se termină în câteva secunde. Şoferul căzu, iar maşina lipsită de direcţie, se prăvăli pe şosea. Dacă n-ar fi fost lanterna roşie care-l obligase pe şofer să încetinească, camionul venind în plină viteză ar fi fost distrus, răsturnând planul lui O'Shea. Astfel însă, nu-i rămase lui Marks decât să ia locul şoferului şi să repună maşina în mişcare.

Puţin mai târziu, ajunse pe culmea povârnişului. Poliţiştii şi cu şoferul, în nesimţire, fură aruncaţi pe şosea.

Marks îşi scoase masca şi îşi puse o şapcă de poliţist; Connor se aşează în interior, lângă lăzile în care se găsea aurul.

— La drum! ordonă O'Shea.

Camionul se puse în mişcare. După patru minute, dispăruse din faţa lui O'Shea. Acesta se îndreptă spre maşina sa şi o luă în direcţie opusă, nelăsând decât corpurile neînsufleţite ale poliţiştilor şi a şoferului drept mărturie a ingeniozităţii sale şi a celei mai formidabile lovituri banditeşti ce fusese vreodată dată.

CAP.2

ARESTAŢI!…

Noaptea era ploioasă la Londra, fapt pe care Connor îl prefera. Pătrunse printr-o uşă de serviciu, într-un restaurant din Soho, se urcă pe o scară îngustă şi bătu într-o uşă.

Marks, Blândul, îi deschise.

— L-ai văzut? întrebă imediat Connor.
— Pe O'Shea? Da. L-am întâlnit pe chei. Ai citit ziarele?
Connor surâse ironic.
— Da. Îmi pare bine că cei trei tipi au scăpat.
Marks râse.
— Umanitarismul tău îţi face cinste, dragul meu.
Pe masă era întins un ziar, cu titluri mari, anunţând evenimentul senzaţional:
Cel mai mare furt al timpului.
Trei tone de aur dispărute.
Între Southampton şi Londra.
Corpul unui bandit găsit pe şosea.
Camionul dispărut.
„Ieri, în zorii zilei a fost comis un act de banditism fără precedent, care era cât pe ce să coste viaţa a şase poliţişti, şi care a provocat Băncii Angliei pierdere de aur, evaluată la o jumătate de milion.
«Aritania» care sosise astă noapte la Southampton aducea o mare cantitate de aur din Australia. Pentru ca transferul să fie efectuat în cel mai mare secret, se decisese ca aurul să fie transportat cu un camion, care părăsise Southampton la trei noaptea, pentru a ajunge la Londra înainte de reluarea circulaţiei.
Lângă pădurea de la Felsted, şoseaua coboară brusc în pantă. În acest loc s-a răspândit gaz asfixiant şi camionul intră fără vreun avertisment în această masă. Poliţiştii însă îşi dădură seama de pericol, căci înainte de a ajunge la locul fatal, văzură un om repezindu-se în faţa maşinii şi trăgând un foc de revolver. Ei ripostară şi tipul fu găsit mai târziu, pe moarte. N-a destăinuit nimic, afară de un nume care pare să fie al şefului bandei.
Inspectorii Bradley şi Hallick de la Scotland Yard, au fost însărcinaţi cu ancheta”.
Urmau detalii şi mai amănunţite, de asemeni un comunicat al poliţiei conţinând declaraţiile unui poliţist din escortă.

— Pare să fi avut un răsunet mare fapta noastră, zise Marks, surâzând şi lăsând jurnalul din mână.

— Dar O'Shea, întrebă Connor nerăbdător, ce a zis? E hotărât să ne împartă? E hotărât să ne împartă?

Marks dădu din cap.

— Nu prea e încântat, desigur. Dar, în stare normală, amicul O'Shea este un om foarte inteligent. Ceea ce l-a indispus teribil, este că am garat camionul într-un alt loc decât cel ordonat de el. Era foarte neliniştit să descopere secretul nostru şi cred că este în mâinile noastre atâta timp cât nu ştie unde am ascuns aurul.

— Şi ce se va întâmpla? întrebă Connor, tulburat.

— Vom duce diseară aurul la Barnes Common. O'Shea nu ştie că am transportat încărcătura într-o camionetă. Ar trebui să-mi fie recunoscător pentru această precauţie, căci adevăratul camion a fost descoperit aseară de Hallick, exact la locul unde-mi ordonase O'Shea să-l garez. Desigur însă că l-a găsit complet golit.

Connor îşi frecă bărbia nerasă.

— O'Shea nu ne va lăsa să ne facem de cap, zise el cu un aer preocupat. Doar îl cunoşti, Blândule!

— Vom vedea, declară Marks, plin de încredere.

Îşi turnă un pahar de whisky şi sifon.

— Bea, şi să mergem.

Se uită la ceas.

— Nu trebuie să ne grăbim. Din fericire, suntem în plin război şi poliţia nu caută decât spioni. Străzile sunt în întuneric, ceea ce uşurează mult mica noastră operaţiune. Ştii, am desenat o cruce roşie pe camioneta noastră; va avea astfel un aer oficial.

Se îndreptară apoi spre cheiul Tamisei. În acest moment, sirenele sunară alarma. Tramvaiul care-i transporta spre sud, cu luminile stinse, ajunse cu greu la Kensigton iar tunurile antiaeriene băteau cu furie. O bombă căzu prin apropiere. Tramvaiul se opri.

— Ar fi mai bine să coborâm aici, şuşoti Marks. Nu se vor mişca până nu se termină atacul.

Coborâră şi se îndreptară spre sud. Proiectoarele luminau cerul. Undeva, sus, o mitralieră trăgea fără încetare.

— Poliţia va avea de ajuns de lucru, zise Marks, în timp ce pătrundeau într-o stradă îngustă, dintr-un cartier sărăcăcios. Sper că vom ajunge cu bine la întâlnire şi că ambulanţa noastră va trece neobservată.

— Mii de draci! Nu poţi vorbi mai încet? se răsti Connor.

Marks se oprise în faţa unui grilaj de fier care împrejmuia o curte. Împinse poarta şi cei doi se îndreptară spre şopronul unde era ascunsă maşina. Blândul potrivi o cheie şi deschise uşa.

— În fine, am ajuns!

În acest moment, o mână îl apucă de braţ, în timp ce el, instinctiv, îşi căută revolverul.

— Fără fasoane! se auzi vocea severă a inspectorului Hallick. Pe tine te caut, Blândule. Vei putea să-mi explici, poate, ce a păţit ambulanţa ta?

Marks Blândul privi fix în direcţia omului pe care nu-l vedea şi rămase ca trăsnit.

— Cum? Nu-i aici camioneta?

— A plecat acum o oră, răspunse vocea din întuneric. Înaintează puţin, Blândule. Spune-mi, ce ai făcut cu ea?

Blândul nu răspunse nimic. Auzi cătuşele care se închideau pe mâinile lui Connor şi exclamaţiile de furie ale tovarăşului său, împins spre o maşină care se apropiase fără zgomot. Marks îşi zise că O'Shea trebuie să fi fost foarte lucid în ziua aceea.

CAP.3

DOMENIUL MONKSHALL.

Viaţa, chiar din fragedă copilărie nu însemnase pentru Mary Redmayne, decât o serie de schimbări. Îşi putea aminti prosperitatea şi falimentele succesive ale tatălui său. Locuia împreună cu el, când în hoteluri mari, când în locuinţe sărăcăcioase, şi totul la intervale foarte mici. Se

obişnuise într-atât cu aceste alternanţe, încât n-ar fi fost deloc surprinsă, dacă era obligată să schimbe elegantul pension în care se găsea actualmente, pentru o modestă casă de educaţie din provincie.

Pe tatăl său, lumea îl numea de obicei colonel, dar el nu-i vorbise niciodată fiicei sale despre trecutul său militar. De-abia după ce deveni proprietarul lui Monkshall, îşi permise să adauge pe cărţile sale de vizită, titlul de colonel. Lucrurile de acest fel n-o mai impresionau pe Mary Redmayne.

Pe moment, Monkshall întrecea cu mult visele sale de măreţie. Era o mânăstire autentică din epoca Tudorilor, sau poate chiar dintr-una anterioară. Clădită într-o poziţie admirabilă înconjurată de copaci, vechiul locaş al călugărilor atrăgea – până la venirea colonelului Redmayne – nenumărate autocare, încărcate cu americani, care veneau să admire ruine autentice.

Norocul începu să-i surâdă colonelului Redmayne, pe timpul când fiica sa nu avea decât unsprezece ani.

Copila ignora complet originea acestei bogăţii. Ştia doar că cu câteva săptămâni înainte, tatăl ei era sărac, urmărit de creditori şi nevoit să se ascundă prin vreo stradă dosnică; pentru ca săptămâna viitoare – sau poate luna viitoare – să devină proprietarul lui Monkshall şi să comande mobile de mii de lire.

Mary, în plină adolescenţă, îşi luă reşedinţa la Monkshall. Zveltă, bine făcută, atrăgea deja privirile asupra ei.

Într-o zi, Ferdie Fane, tânărul care venea atât de des în vizită la hanul „Leul Roşu”, iarna şi vara, şi care întrecea poate măsura când era vorba de băutură, o zări trecând alături de tatăl ei. Era cu capul gol, părul castaniu cu reflexe aurii încadrând obrazul admirabil, bărbia cu mândrie ridicată.

— Primăvara e printre noi, Adolf, declară cu voce gravă tânărul adresându-se hangiului. Am văzut-o trecând.

Fane avea treizeci şi cinci de ani. Ovalul obrazului plăcut, cu toate că purta nişte ochelari enormi; era totuşi un băiat frumos.

Avea în mână o cană mare de bere, lucru cam neobişnuit pentru el, căci de obicei bea în camera sa, nevăzut de nimeni. Venea la „Leul Roşu” foarte des, poate chiar prea des. Devenise după părerea hangiului, plictisitor şi supărător, lucru care-l făcu pe acesta să profite de prezenţa colonelului pentru a scăpa de el.

— Ce ar fi oare, dacă te-ai instala la Monkshall, domnule Fane, zise el.

Fane îi aruncă o privire nemulţumită.

— Te-ai săturat de mine, dragă gazdă? întrebă el încet. De ce vrei să mă treci în alte mâini? Nu prea sunt făcut pentru a locui în castele. De altfel mă întreb, de ce o fi luând Redmayne chiriaşi?

Hangiul păru încurcat.

— Nu ştiu zău, nici eu. Colonelul are mult mai mulţi bani decât are nevoie. Cred mai degrabă că se plictiseşte singur. Dar are găzdaşi de vreo zece ani la Monkshall. Şi numai elită.

— Tocmai asta e şi părerea mea, declară Fane. De aceea nu prea am şanse să fiu primit. Nu, mi-e frică că vei fi nevoit să mă mai suporţi la dumneata.

— Vai de mine, dar nu mă plâng deloc, se grăbi să adauge hangiul. Îmi face chiar plăcere dar…

— Ai fi preferat pe cineva mai… stabil. În sănătatea dumitale!

Fane duse la gură paharul spumos şi bău cu pofta berea, apoi începu să râdă încet. După un timp redeveni serios, gânditor şi cu ochii privind ţintă înainte.

— Frumoasă fată, această Mary Redmayne, ce zici?

— A părăsit pensionul – sau poate un colegiu – abia acum o lună. E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o.

— Toate sunt la fel, murmură Fane.

A doua zi, plecă luând cu el undiţa de pescuit, de care nu se servise încă, şi sacul de golf care rămăsese tot timpul cu curelele nedesfăcute.

Viaţa la Monkshall era atât de plăcută încât Mary se ataşă cu toată fiinţa ei de acest loc. Ţinea mult la Mr. Goodman, bătrânul cu părul cărunt, care vorbea atât de frumos şi încet şi era primul găzdaş al tatălui ei. Îi era drag parcul şi întreaga casă veche şi curioasă. Nu-şi făcea prea multă inimă rea de faptul că tatăl ei devenea din ce în ce mai taciturn. Îmbătrânea văzând cu ochii, faţa îi devenea mai palidă; surâdea rar de tot. Era nervos. Îl surprinsese noaptea cutreierând casa, iar odată îl găsise în camera sa, cu o sticlă de whisky goală alături, neputând articula vreun cuvânt.

Totuşi în curând casa avea să devină pentru ea o veşnică sursă de nelinişte. Se trezea câteodată noaptea, brusc, neputând să-şi amintească ce coşmar teribil o smulgea din mijlocul somnului. Altă dată, auzi nişte zgomote teribile care o făcură să îngheţe de groază. Deseori, avea impresia că ajung până la ea sunetele unei orgi îndepărtate.

Îl întrebă pe Cotton, maâtre-d’hôtel-ul ursuz, dar acesta nu remarcase nimic. În schimb ceilalţi servitori erau toţi îngroziţi. Bucătăresele şi cameristele se schimbau des. Mary căută să descoasă pe unele dintre ele, dar aflând de acest lucru tatăl ei îi interzise orice amestec, ocupându-se el personal cu concedierea lor.

— Acest loc mă înspăimântă, domnişoară, i se destăinui o fată tânără, plângând. Nu auziţi noaptea ţipetele? Eu dorm în aripa dinspre răsărit. Sunt sigură că umblă stafii.

— Ce prostie! Anna, exclamă Mary, de ajuns de speriată, e ridicol să crezi în astfel de lucruri.

— Dar e adevărat, domnişoară! Am văzut o fantomă care se plimba pe pajişte la lumina lunii.

Mai târziu, Mary avu aceleaşi vedenii. Apoi, un alt găzdaş plecă după numai două zile, cu nervii complet zdruncinaţi.

— Prea multă imaginaţie, declară colonelul cu autoritate. Draga mea Mary, capeţi mentalitatea unui servitor.

Colonelul îi ceru în urmă scuze, fiicei sale. Dar aceasta auzea mereu zgomote până ce se decise să se pună la pândă. Văzu de multe ori lucruri care o făceau să se întrebe dacă ea însăşi era normală.

Plimbându-se într-o zi prin orăşel, pe jos, un tânăr în ţinută de sport îi atrase atenţia. Era foarte înalt şi purta ochelari. O salută cu un surâs foarte prietenos. Îl vedea pentru prima oară pe Ferdie Fane, dar în lunile care urmară, avea să fie veşnic în preajma ei.

CAP.4

DOI DEŢINUŢI.

Superintendentul Hallick se îndrepta spre Princetown în Debonshire pentru a face o ultimă încercare. Se îndoia însă de succesul ei. Directorul închisorii îl întâmpină, în timp ce poarta de fier se închise în urma detectivului.

— Nu cred să poţi scoate ceva de la aceştia doi, Inspectare. Sunt prea aproape de eliberare.

— Nu se ştie, zise Hallick surâzând. Am reuşit să obţin destăinuiri senzaţionale din gura unui deţinut, chiar în ziua eliberării sale.

Hallick îl întovărăşi pe director, în biroul acestuia.

— Temnicerul pretinde că nu vor să declare nimic, niciunul nici celălalt. Cu toate că le-a câştigat, mai mult sau mai puţin, încrederea. Dacă-ţi aminteşti, ai încercat totul pentru a-i face să vorbească, acum zece ani când au fost aduşi aici. Mulţi din clienţii acestei închisori ar dori să afle unde e ascuns aurul. Personal, nu cred să ştie nici ei, şi versiunea lor din cursul procesului după care O'Shea ar fi dispărut împreună cu prada, mi se pare verosimilă.

Detectivul păru că se îndoieşte.

— Sunt curios şi eu. Am avut şi eu aceeaşi impresie în seara arestării lor. Dar de atunci, mi-am mai schimbat părerea.

În acel moment, intră temnicerul, care făcu un semn amical detectivului.

— Am ţinut pe cei doi deţinuţi în celulele lor, azi dimineaţă. Vreţi să-i vedeţi, nu-i aşa, inspectare?

— Aş vrea să-l văd mai întâi pe Connor.

— Imediat! îl aduc îndată.

Temnicerul traversă curtea şi se îndreptă spre intrarea unei clădiri cu aspect respingător. Poarta era făcută dintr-un grilaj de oţel. El o deschise şi pătrunse într-un vestibul de unde porneau o serie de coridoare prevăzute cu uşi înguste. Ajunse în faţa unei uşi, trase brusc zăvorul şi o deschise. Omul în ţinută de ocnaş care şedea pe pat, cu capul în mâini, se sculă încet.

— Connor, a venit să te vadă un domn de la Scotland Yard. Dacă eşti rezonabil, îi vei da informaţiile de care are nevoie.

Connor îi aruncă o privire furioasă.

— N-am nimic de spus, şefule, bombăni el. De ce nu mă lăsaţi în pace. Dacă aş şti unde este aurul, tot n-aş spune…

— Nu fă pe imbecilul, zise temnicerul bine dispus. La ce-ţi ajută să ţii ascuns adevărul?…

— Curat imbecil, şefule! întrerupse Connor. Ce minte mi-a mai rămas după ce am stat atâţia ani aici?

Arătă cu un gest spre celulă.

— De zece ani sunt eu aici, în aceeaşi celulă. Cunosc fiecare piatră a peretelui. Cine vrea să-mi vorbească?

— Inspectorul Hallick.

Connor făcu o mutră.

— O să-l vadă şi pe Marks? Cum spui, Hallick? Eh, îl credeam mort.

— Din contra!

Temnicerul îi făcu semn să-l urmeze şi, întovărăşit de un alt gardian, Connor fu condus în biroul directorului.

Îl recunoscu pe Hallick şi-l salută.

Nu era furios pe el. Un fel de camaraderie există între tâlhari şi vânătorul de tâlhari, cum există de obicei între poliţie şi criminali.

— Îţi pierzi timpul cu mine, domnule Hallick, declară Connor, înainte ca inspectorul să fi spus ceva…

Apoi, izbucni deodată furios.

— Eu n-am nimic să-ţi spun! Găseşte-l pe O'Shea. El va putea vorbi. Şi apoi, găseşte-l înaintea mea dacă vrei să mai poată vorbi.

— Îl căutăm, Connor, zise Hallick cu blândeţe.

— Vreţi banii, nu-i aşa? rânji Connor. Vreţi să-i înapoiaţi Băncii Angliei şi să puneţi mâna pe recompensă.

Rânji din nou.

— Încearcă cu Blândul, poate el va merge cu voi.

Marks fu introdus în acest moment. Nu se schimbase aproape deloc în decursul celor zece ani de închisoare. Poate ascetismul feţii se accentuase, buzele subţiri deveniseră şi mai dure, iar ochii păreau mai înfundaţi ca niciodată, dar vocea sa cultivată, politeţea exagerată şi vorbirea sa mieroasă care-i adusese porecla de Blândul rămăseseră aceleaşi.

— Oh! dar acesta e domnul Hallick! vorbi el calm. Ai venit să ne faci o vizită în casa noastră, de la ţară?

Zărindu-l pe Connor, îl salută, aplecându-se.

— Ce amabil din partea dumitale, domnule Hallick. N-ai vizitat încă parcul şi garajul, nici frumoasa noastră sală de biliard?

— Ajunge, Marks, zise temnicerul sever.

— Toate scuzele, domnule.

Îl salută cu plecăciune şi pe gardian.

— N-au fost decât nişte glume inofensive, nimic altceva. Cine şi-ar fi închipuit această întâlnire, domnule Hallick? O vizită scurtă, desigur. Nu rămâneţi cu noi, nu-i aşa?

Hallick primi insulta surâzând.

— Iartă-mă, zise Marks. Însăşi poliţia face câteodată mici erori de judecată. E regretabil, dar adevărat. Odată, am avut un vechi inspector în departamentul meu…

— Ştii desigur pentru ce am venit, îl întrerupse Hallick.

Marks clătină din cap, în timp ce faţa sa luă o expresie plină de surpriză şi consternare.

— N-ai venit, sper, să ne ceri amicului meu şi mie, informaţii asupra furtului acela blestemat de aur? Ce nenorocire! Vrei să ştii unde a fost ascunsă comoara? Ce bine ar fi dacă ţi-aş putea spune. Poate camaradul meu sau vechiul dumitale amic Leonard O'Shea ştiu ceva! Eu nu ştiu nimic!

Surâse mieros.

Connor îşi pierdu răbdarea.

— Mai este nevoie de mine?…

Marks făcu un semn cu mâna.

— Puţină răbdare, dragă domnule Connor…

— Ia ascultă, Blândule, izbucni Connor…

— Nu, nu mă chema Blândule, e vulgar. Nu-i aşa, domnule Hallick?…

— Eu nu voi răspunde la nici o întrebare; tu poţi face ce vei voi, declară Connor. Dacă n-a fost găsit încă O'Shea, mă însărcinez eu cu asta. În ziua aceea, va şti cu cine are de-a face. Şi apoi, încă ceva, Hallick, când o să ies din iadul ăsta, voi lucra numai pentru mine. Nu-i cer Blândului să-mi ajute la găsirea lui O'Shea. L-am văzut pe Marks în fiecare zi timp de zece ani, îmi ajunge. Vreau să-l găsesc eu pe omul care m-a trădat.

— Îţi închipui că-l vei găsi? întrebă Hallick interesat. Ştii unde e?

— Nu ştiu decât un singur lucru, declară Connor serios, şi Blândul îl cunoaşte de asemeni. A lăsat să-i scape ceva în dimineaţa când aşteptam camionul şi când îşi închipuia că noi nu auzim nimic. Dar nu voi spune nici o vorbă. Când voi fi liber, îl voi găsi pe O'Shea singur.

— Sărman idiot! exclamă Hallick. De zece ani îl tot caută poliţia…

Connor izbucni în râs.

— Sunteţi în căutarea unui om normal şi tocmai aici greşiţi! Nu am spus-o încă. E nebun. Nu ştiţi nimic, dar

Blândul ştie. Dumnezeu ştie, în ce stare e acum! Are toată viclenia unui nebun. Întrebaţi-l pe Blândul.

Hallick rămase surprins. Îl întrebă pe Marks, şi acesta surâse.

— Mi-e frică că amicul nostru are dreptate. Un nebun plin de viclenie. Chiar în închisoare ne parvin veşti şi am aflat că acum câţiva ani trei ofiţeri de la Scotland Yard au dispărut în vreo câteva minute, ca şi cum s-ar fi evaporat. Scuzaţi-mă că sunt poetic… Ce vreţi, închisoarea te împinge la poezie!… Ai trăda un secret profesional, domnule Hallick, spunându-mi că aceşti oameni fuseseră în căutarea lui O'Shea?

Văzând mutra lui Hallick, începu să râdă.

— Văd că nu m-am înşelat. Istoria spune că au părăsit Anglia şi că şi-ar fi trimis demisia de la Paris, nu-i aşa? O'Shea poate imita orice scriere… N-au plecat niciodată din Anglia, vă asigur…

Hallick era alb ca varul.

— Doamne, dacă aş fi sigur… începu el.

— N-au părăsit nici un moment Anglia, insistă Marks. Erau în căutarea lui O'Shea… Dar O'Shea i-a găsit pe ei.

— Vrei să spui că sunt… morţi?

Marks dădu afirmativ din cap.

— Douăzeci şi două de ore pe zi e normal. Dar timp de două ore…

Ridică din umeri, apoi continuă.

— Domnule Hallick, oamenii dumitale l-au întâlnit desigur în momentele sale rele.

— Când îl voi întâlni eu, exclamă Connor, deodată…

— Când îl vei întâlni tu, se răsti Marks întorcându-se brusc spre Connor, vei fi un om mort… Dar eu…

Figura i se transformase şi Hallick avu impresia că are în faţă ochii unui demon.

— Când îl vei găsi. Dar unde?

Marks întinse braţul ca şi cum ar fi apucat un duşman invizibil.

— Ştiu unde, ştiu unde această mână îl va găsi.

Hallick se întoarse la Londra, nu mult mai informat decât plecase. Nu aflase nimic afară de faptul că O'Shea era normal douăzeci şi două de ore din douăzeci şi patru, iar în cursul celorlalte două era într-o stare care făcea din el un geniu al răului.

CAP.5

STAFIILE DIN MONKSHALL.

Era o dimineaţă superbă de primăvară. Aerul uşor părea că se topeşte în lumina aurită a soarelui.

Mr. Goodman nu fusese dimineaţa în oraş, cu toate că era ziua lui, căci îşi făcuse o datorie să meargă la biroul său, de două sau trei ori pe lună.

Mrs. Elvery, o femeie foarte vorbăreaţă îşi termina toaleta în camera sa. Veronica, fiica ei, urâtă şi fără nici un farmec, se străduia – cu ajutorul unui dicţionar – să isprăvească o poemă pe care o compunea, căci îi plăcea în anumite momente, să tachineze muzele.

Mr. Goodman, somnola în fundul unei canapele dând impresia că citeşte un jurnal. Singurele sunete care tulburau liniştea odăii erau scârţâitul peniţei d-rei Veronica şi tic-tacul unei pendule bătrâne.

Această încăpere boltită, care era actualmente salon la Monkshall, se schimbase prea puţin din epoca când servise de sală de reuniune, precedând odaia de mâncare. Coloanele decorate de călugări cu sculpturi, erau cam crăpate, dar aceste imagini, ascunse în dosul unor panouri de lemn, păstrau intacte spiritul de pietate în care au fost compuse.

Prin fereastra deschisă, puteai privi în parcul verde, cu grupurile sale de arbori şi vestitele ruini care atrăseseră un timp pe amatorii de antichităţi.

Mr. Goodman nu era sensibil la ciripitul păsărilor, dar Miss Veronica, iritabilă cum sunt de obicei poeţii tineri vizitaţi de inspiraţie, întoarse de vreo câteva ori capul în semn de protest.

— Domnule Goodman, şopti ea.

Nu primi nici un răspuns; de aceea, repetă nerăbdătoare numele bătrânului domn.

— Domnule Goodman!

— Ce e? răspunse el în fine.

— Ce rimează cu dispreţuitor? întrebă Veronica.

Mister Goodman se gândi, mângâindu-şi bărbia.

— Provocator, propuse el.

Miss Elvery ridică din umeri.

— Nu, e un cuvânt urât, care nu-mi place câtuşi de puţin.

— Şi lasă o impresie urâtă, adăugă Mr. Goodman înfiorându-se. Dar ce scrii?

Veronica îi destăinui preocupările sale poetice.

— Ia te uită! exclamă Mr. Goodman scârbit. Cum poţi face versuri la o astfel de oră. Îmi face acelaşi efect ca şi cum ai bea înainte de a mânca. Despre ce e vorba în poemul dumitale?

Ea îi surâse, jucând pe timida şi zâmbindu-i cu drăgălăşenie.

— Dacă-ţi spun, mă vei judeca poate prost…

El întinse mâna spre manuscris, dar ea se apără, atrăgând foaia spre piept şi încrucişându-şi mâinile.

— Nu, nu, nu pot… e vorba de cineva pe care-l cunoşti dumneata.

Mr. Goodman încruntă sprâncenele.

— Ai pronunţat cuvântul „dispreţuitor”. Cine e dispreţuitor aici?

Veronica mârâi; avea acest obicei ori de câte ori îi trecea prin gând să spună vreo răutate.

— Nu găseşti că ea este puţin cam dispreţuitoare? Şi la urma urmei, tatăl ei nu ţine decât o pensiune de familie.

— Aha! vorbeşti de Miss Redmayne? întrebă calm Goodman, lăsând jurnalul din mână. E o fată fermecătoare. Pensiune de familie, ai spus? Ei bine, am fost primul pensionar al tatălui ei, şi până în prezent nu m-am considerat nici un moment chiriaşul unei pensiuni.

Urmă un moment de tăcere, apoi fata vorbi din nou.

— Mr. Goodman, îmi dai voie să vă spun ceva?

— Nu te-am lăsat să vorbeşti până acum? zise el surâzând.

— Cred că am puţin spirit poetic, zise Veronica. Văd peste tot numai mistere. Chiar dumneata îmi apari drept o fiinţă curioasă…

Bătrânul o privi speriat; ea adăugă:

— Oh! dar nu-i nimic neliniştitor!

El se declară mulţumit de această completare şi nu mai puse nici o întrebare.

— Dar colonelul Redmayne de exemplu, îmi dă de gândit, zise ea cu o vădită intenţie.

Mr. Goodman rămase gânditor.

— Nu mi s-a părut niciodată curios, zise el calm.

— Dar este, insistă Veronica. De ce a cumpărat această proprietate atât de îndepărtată de oraş, şi a transformat-o în pensiune de familie?

— Pentru a câştiga bani, presupun.

Veronica surâse discret, dând din cap.

— Dar nu reuşeşte. Mama spune că trebuie să piardă mulţi bani. Monkshall e un loc admirabil, dar se spune că e vizitat de stafii. Ştiai acest lucru?

Mr. Goodman, râse cu poftă. Fiind de mult în pensiune, auzise deseori povestindu-se astfel de fanteziste lucruri.

— Ei bine, eu am văzut şi am auzit lucruri ciudate. Mama spune că trebuie să se fi comis odată, o crimă oribilă aici. Sunt sigură…

Devenea din ce în ce mai categorică.

Mr. Goodman îşi permise să riposteze că doamna Elvery avea capul plin de poveşti criminale.

Într-adevăr, grăsana doamnă Elvery se delecta cu toate tragediile de care erau pline ziarele.

— E adevărat că adoră asasinatele, zise Veronica. A trebui să amânăm voiajul în Elveţia, anul trecut, din cauza „Misterului bicicletei din gârlă”. Crezi că colonelul a comis o crimă?

— Ce lucru oribil spui! exclamă bătrânul domn foarte şocat.

— De ce uneori e atât de nervos? întrebă Veronica care se pasiona după subiectul ei. Refuză necontenit noi pensionari. A refuzat pe tânărul acela simpatic care a venit ieri.

— Ei bine! vine un altul nou mâine, zise Mr. Goodman luându-şi din nou jurnalul.

— Un pastor! spuse Veronica cu dispreţ. Fiecare ştie că sunt săraci.

Mr. Goodman râse amuzat, în faţa naivităţii acestei aserţiuni.

— Colonelul ar putea câştiga bani cu pensiunea lui, dacă ar voi. Şi-ţi voi spune chiar mai mult. Mama îl cunoaşte pe Mr. Redmayne înainte de a cumpăra această casă. A avut dificultăţi financiare. Mama nu-şi poate aminti despre ce afaceri a fost vorba. Dar a fost ruinat. Atunci cum a cumpărat această proprietate?

Mr. Goodman răspunse încântat.

— Dar bine, despre acest lucru sunt informat. A moştenit-o!

Veronica rămase deziluzionată. Dar nu mai adăugă nimic, căci mama ei apăruse în acel moment.

Mrs. Elvery intră ca o furtună în cameră, părând a fi în prada unei mari agitaţii. Se apropie imediat de canapeaua pe care Mr. Goodman şedea. Bătrânul, la intrarea ei, se prefăcu că citeşte ziarul…

— Ai auzit zgomot astă noapte? întrebă ea dramatic.

El făcu semn că da şi adăugă:

— Cineva din camera alăturată a sforăit puternic, începu el…

— E camera mea, Mr. Goodman, replică ea rece. Dar n-ai auzit şi un urlet?

— Un urlet? întrebă el tresărind.

— Ei bine, eu, am auzit o orgă astă noapte?

Goodman oftă ca şi cum ar fi fost supus la groaznice torturi de cele două femei, apoi spuse:

— Din fericire, sunt cam surd. Nu aud niciodată ţipete sau sunete de orgă. Ceea ce aud distinct e gongul pentru masă.

— Este un mister aici, declară Mrs. Elvery şi mai categoric decât fiica sa. Mi-am dat imediat seama de la sosire chiar. La început vroiam să rămân numai o săptămână; acum însă voi rămâne până la elucidarea misterului.

— Eşti bine-venită aici Mrs. Elvery, zise Mr. Goodman. Ne vei face tuturor un mare serviciu.

— Îmi aduc aminte, zise ea repede dar cu vădită plăcere, de mânăstirea de la Pangleton unde John Roehampton şi-a gâtuit cele trei nepoate în vârstă respectiv de nouăsprezece, douăzeci şi unu şi douăzeci şi patru de ani; după care le-a ascuns în ciment. A fost dus la eşafod şi executat la Exeter Gaol. A lăsat o confesiune completă a crimelor sale.

Mr. Goodman se ridică în grabă, spre a scăpa de o poveste atât de oribilă, când, din fericire pentru ei, apăru ca un salvator, colonelul Redmayne. Era un bărbat de aproape cincizeci şi cinci de ani care părea veşnic agitat, şi lipsit de manierele unui om de lume. Era prost îmbrăcat, cu hainele în dezordine. Goodman îl văzuse cum, zi de zi, bietul colonel, în ultima vreme, se schimbase mult, din cauza influenţei celor ce se petreceau noaptea la Monkshall.

Ochii colonelului priviră pe rând pe cei din cameră.

— Bună ziua. Totul e în ordine pe aici?

— Aproape, zise Goodman surâzând.

Spera că Mrs. Elvery va schimba acest subiect neplăcut de discuţie, dar se înşelase asupra ei.

— Colonele n-ai auzit nimic azi noapte?

— Auzit? întrebă el încruntând sprâncenele. Ce era să aud?

Mrs. Elvery enumeră evenimentele nopţii pe degetele ei groase.

— Mai întâi orga cântând, apoi un urlet groaznic, venind dinspre parc, din partea mormântului călugărului…

Aşteptă în zadar o confirmare.

— Nu, n-am auzit nimic, am dormit, zise colonelul cu voce stinsă.

Veronica, care asculta atentă, interveni:

— Oh! ce glumă! Am văzut lumină în camera dumitale mult timp după ce mama şi cu mine am auzit zgomotul. De la fereastra mea, pot vedea camera dumitale cu cea mai mare uşurinţă, aşa că nici nu încape îndoială asupra spuselor mele.

Redmayne o privi furios.

— Zău? Se poate să fi adormit cu lumina aprinsă. Aţi văzut-o careva pe Mary?

Goodman arătă spre parc.

— A trecut pe aici acum o jumătate de oră, zise el.

Colonelul ezită un moment, apoi fără o vorbă părăsi camera.

Îl zăriră traversând cu paşi repezi parcul.

— E un mister în această casă, declară Mrs. Elvery scoţând un oftat de satisfacţie. Acest om e nebun. Mr. Goodman, ştii, tânărul acela simpatic care a fost ieri dimineaţă pentru o cameră, ei bine întrebându-l pe colonel de ce l-a refuzat ca găzdaş, am crezut că avea să mă mănânce. Mi-a zis că nu-i place să aibă astfel de oameni în casă, căci avusese îndrăzneala să încerce să facă cunoştinţa fiicei sale, şi că n-are nevoie de beţivi sub acoperişul său.

— Într-adevăr, zise Mr. Goodman. Redmayne mi-a părut şi mie foarte supărat. Nu trebuie să ne formalizăm. E nervos astăzi.

Cu aceste vorbe, Mr. Goodman, îşi luă corespondenţa, şi încercă s-o citească.

— E un om afectat, continuă Mrs. Elvery, şi fiica lui e la fel. Nu pare caritabil dar se…

— Se iubesc, sugeră Veronica.

Mama sa păru şocată de această expresie.

— Dar, mamă, nu-i o expresie vulgară…

— Noi n-avem nimic comun, protestă Mrs. Elvery. Poţi spune că e afectată. E adevărat; şi fără maniere. Îi

povesteam acum câtva timp despre crima de la Grange Road – ştii tipul care şi-a otrăvit soacra pentru a pune mâna pe asigurare, o afacere atât de pasionantă – ei bine; mi-a întors spatele spunându-mi că aceste orori n-o interesau.

Cotton, maâtre-d'hôtel-ul, intră în acest moment, aducând scrisorile şi ziarele. Era un om cu aspect respingător care vorbea foarte rar. Se pregăti să iasă, dar Mrs. Elvery îl rechemă.

— Ai auzit zgomote, azi noapte, Cotton?

Cel întrebat se întoarse, ursuz.

— Nu, doamnă. Adorm imediat. După aceea, nici chiar un foc de armă nu mă poate trezi.

— N-ai auzit orga?

— N-am auzit nimic.

— Cred că e nebun, declară doamna Elvery exasperată.

— Cred şi eu, doamnă, fu de aceeaşi părere Cotton care se îndreptă spre ieşire.

CAP.6

FIGURA DE JIU-JITSU.

Mary îşi făcu drum în orăşel, în dimineaţa aceea pentru a-şi cumpăra provizia săptămânală de timbre. Dădu prea puţină atenţie tânărului aşezat pe o bancă în faţa hanului „Leul Roşu" cu toate ca îl zărise şi era în curent cu toate poveştile istorisite pe seama lui.

Nu avea pentru el nici un pic de milă. Socotise că tânărul făcea parte dintre aceia pe care nimeni nu-i putea salva de la viciul lor. În plus, era pornită contra lui, căci îl supărase pe tatăl ei. Într-adevăr, Ferdie Fane avusese îndrăzneala să ceară pensiune în Monkshall.

Mary nu-i vorbise încă şi nici n-ar fi crezut vreodată că va fi nevoită s-o facă, până în momentul când, întorcându-se din orăşel, se îndreptă spre poteca care ducea către parcul casei sale.

Îl găsi pe Fane aşezat pe o barieră, cu mâinile sale lungi încrucişate pe genunchi, o ţigară în colţul buzelor, privind melancolic fără ţintă, prin ochelarii săi. Se opri un moment

căci nu putu să înainteze deoarece el îi bara drumul. Presupunea însă că n-o văzuse.

În acest moment, el se ridică calm şi-şi scoase casca de pe cap, aplecându-se într-un salut.

— Treci, stimată duduie, drumul e liber, zise el.

Avea un surâs de ajuns de plăcut, remarcă ea, dar pentru moment îi displăcea.

— Dacă te întovărăşesc până la domiciliul strămoşilor dumitale, onoratul dumitale tată va recurge la o puşcă, sau va asmuţi câinii împotriva mea?

Ea îl privi drept în ochi.

— Dumneata eşti Mr. Ferdie Fane, nu-i aşa?

El o salută cu emfază şi fata roşi din cauza impertinenţei lui.

— Cred, Mr. Fane, că ţinând seama de împrejurări, purtarea dumitale e departe de aceea a unui gentleman.

— Poate, dar este purtarea unui om inteligent căruia îi place tot ce e frumos, răspunse el surâzând. Ai observat ce puţini sunt oamenii într-adevăr simpatici? Odată, la colţul unei străzi…

— Lasă-mă să trec, te rog, îl întrerupse ea…

Mary, în această dimineaţă, nu se prea simţea în largul ei. Nervii îi erau încordaţi. Avusese o noapte de groază, ascultând stranii şuşotiri, sunete care-i îngheţau sângele şi notele acelea care răsunau în depărtare. Mai tremura încă la gândul lor. Altfel ar fi fost poate la înălţimea unei astfel de situaţii. Nu putea uita apariţia îngrozitoare care sărise sub fereastra sa, ca să dispară imediat.

Bărbatul acesta care nu era prea sigur pe picioarele sale, o privea cu atenţie.

— Tatăl dumitale te iubeşte? întrebă el cu o voce dulce şi alintătoare.

Fu prea surprinsă ca să poată da vreun răspuns.

— Dacă da, atunci nu-ţi poate refuza nimic, dragă Miss Redmayne. Dacă i-ai spune: „Iată un tânăr care caută o pensiune”…

— Te rog să mă laşi să trec…

Tremura de indignare. Din nou el se depărtă făcând un gest de mare deferenţă.

Fără un cuvânt, fata trecu bariera. Era la jumătatea parcului, când se decise să întoarcă capul. Îl zări pe Fane care o urma, la o distanţă respectabilă, şi că mergea totuşi după ea. Nici dânsa, nici el nu zăriră pe individul care se apropia de casă, puţin după ce Mrs. Elvery şi cu Mr. Goodman ieşiseră pentru a face pe peluză câteva exerciţii de golf. Era un om ciudat, cu un şorţ de piele şi cu mai multe umbrele de reparat. Nu se îndreptă spre intrarea de serviciu! După ce inspectă un timp împrejurimile, se apropie de casă. Lângă geamul larg deschis se opri şi-l privi pe Cotton care făcea ordine în salon, în urma poetesei.

Maâtre-d'hôtel-ul, dându-şi seama de o prezenţă străină, întoarse capul.

— Ei, ce vrei? întrebă el brusc.

— Aveţi poate umbrele, scaune stricate, sau poate tigăi? întrebă individul.

Cotton făcu un gest plictisit.

— Pleacă de aici! Cine te-a lăsat să intri?

— Portarul mi-a zis că aveţi lucruri de reparat, bombăni spoitorul de tingiri.

— De ce n-ai intrat prin uşa de serviciu? Pleacă repede!

Dar omul nu se mişcă.

— Cine locuieşte aici? întrebă el.

— Colonelul Redmayne, dacă vrei să ştii. Şi bucătăria e în partea cealaltă. Hai, pleacă!

Spoitorul, fără să-i pese, examină salonul.

— Nu-i urât aici, nu-i aşa?

Obrazul palid al lui Cotton deveni roşu.

— Oare nu înţelegi? Bucătăria e în dos. Dacă nu vrei să te duci acolo, şterge-o de aici!

În loc să plece omul pătrunse în odaie.

— De când trăieşte aici tipul pe care-l numeşti Redmayne?

— De zece ani, ţipă Cotton exasperat. E tot ce vrei să ştii, nu-i aşa? Ia vezi să nu ţi se înfunde cu mine!

— Zece ani, spui? Ei bine, vreau să-l văd pe colonelul dumitale.

— O să te recomand imediat, desigur! zise Cotton cu ironie. Îi plac grozav spoitorii.

În acest moment, intră Mary, gâfâind.

— Vrei să dai afară pe acest domn, zise ea arătând spre Ferdie.

Nu-l zărise încă pe spoitor.

— Care domn, Miss? întrebă Cotton apropiindu-se de uşă. Pe tânărul simpatic care a mai fost ieri pe aici?

— Îmi este indiferent, spuse ea enervată. Dă-l imediat afară.

— Pot să vă ajut, domnişoară?

Mary tresări, zărind spoitorul şi surprinsă îl întrebă din ochi pe Cotton.

— Desigur că nu, declară, scurt acesta.

— Cine eşti dumneata? întrebă Mary.

— Oh! un simplu spoitor, domnişoară.

O privi drept în ochi, şi Mary se cutremură.

— A… intrat aici, cu toate că i-am zis să se ducă în bucătărie, se scuză Cotton. Dacă n-aţi fi venit dumneavoastră, l-aş fi dat afară!

— Poate să fie cine o fi, dar să-ţi ajute să-l alungi pe blestematul acesta de tânăr, ţipă Mary cu disperare. A…

Se opri brusc. Ferdie Fane o privea prin fereastră.

— Bună ziua la toţi. Cum mai merg lucrurile pe aici?

— Cum îndrăzneşti să te ţii după mine? zise Mary bătând din picior, dar tânărul păru că se sinchiseşte prea puţin.

— Mi-ai spus să nu-ţi mai stau în faţă, atunci am mers în spatele dumitale. E simplu!

Ar fi fost desigur mai demn pentru dânsa să părăsească odaia, dar el avea curioasa facultate de a o forţa să apară nedemnă.

— N-ai înţeles că prezenţa dumitale este dezagreabilă, tatălui meu şi mie? Nu vrem să te cunoaştem.

— Dar nici nu mă cunoaşteţi! replică tânărul cu ochelari pe un ton care o făcu să râdă în sinea ei. Pariez că nici nu ştii măcar că prenumele meu e Ferdie?

— Vrei să-mi impui prezenţa dumitale, şi eu îţi spun clar că nu ţin deloc la ea.

— Dacă vreau să mă instalez aici, ce mă poate împiedica?

— Nu ai nevoie să vii aici. Ai o cameră la han şi este exact ceea ce îţi trebuie…

În acest moment spoitorul interveni.

— Ascultă, domnule, de ce nu înţelegi că domnişoara nu vrea să te vadă?… Şterge-o!

Nimeni nu-i dădu atenţie.

— Nu mă voi mai întoarce la „Leul Roşu” zise Fane grav. Nu-mi place berea lor, e fadă.

O mână îi atinse umărul.

— Ai de gând s-o ştergi, da sau nu?

Mr. Fane se întoarse şi-l privi pe spoitor.

— Nu fă pe răul, dragul meu, nu-i politicos. Trebuie să fii întotdeauna politicos în faţa unei doamne…

— Bine, bine, începu spoitorul, dar nu mai avu timp să termine căci beţivul se apropiase de el.

Atunci o mână ca de oţel îi cuprinse braţul. Cu o mişcare bruscă căzu jos.

— Jiu-jitsu, zise calm Mr. Fane.

Auzind o exclamaţie de furie, se întoarse şi-l văzu pe colonelul Redmayne în faţa sa.

— Ce însemnează toată această poveste?…

El ascultă explicaţia dată de fiica sa.

— Du pe acest om în bucătărie, zise apoi.

După plecarea lui Cotton şi a spoitorului, se întoarse spre Fane:

— Şi acum, domnule, ce doreşti?

Mary, remarcă surprinsă, că tatăl ei îşi îndulcise vocea.

— Casă şi masă! declară calm tânărul.

Colonelul făcu o sforţare ca să se stăpânească.

— Nu poţi să locuieşti aici, ţi-am spus şi ieri. N-am loc pentru dumneata şi nu vreau să te am în casa mea.

Făcu un semn în direcţia uşii. Mary se grăbi să iasă.

— Crezi c-o să-ţi permit să dezonorezi Monkshall? Nu eşti decât un beţiv ordinar fără nici un simţământ de onoare sau decenţă, şi-ţi pierzi vremea cheltuind banii pe băutură.

— Credeam că o să mă primiţi…; zise Fane.

Chemat, Cotton sosi imediat.

— Arată uşa acestui… domn, şi scoate-l din această proprietate, zise colonelul.

Părea că tânărul alungat avea să provoace un incident, dar, spre marea uşurare a colonelului, Fane se supuse imediat şi ieşi. Părăsise casa şi în parc, un om ieşind dintr-un boschet îi tăie drumul. Era spoitorul. Se priviră în tăcere.

— Un singur om e în stare de o astfel de lovitură, zise spoitorul. Trebuie să te privesc bine.

După ce examină de aproape faţa lui Fane, se dădu înapoi.

— Cum! Dumneata! Nu te-am văzut de zece ani şi nu te-aş fi recunoscut fără această lovitură, zise el repede.

— Mă menţin în forma din totdeauna…

Vocea lui Fane avea un ton nou, tranşant.

— Ai văzut mai mult decât e sănătos pentru dumneata, Mr. Connor!

— Nu mi-e frică de dumneata, bombăni tipul. Nu încerca vechile trucuri cu mine. Deghizat în beţiv, nu?

— Connor, îţi dau o şansă să-ţi salvezi pielea, zise încet şi calm Fane. Şterge-o de aici cât poţi mai repede. Dacă mai eşti aici diseară, eşti un om mort!

Niciunul nici celălalt nu remarcaseră pe tânăra fată care de la fereastra ei îi observase, şi auzise totul.

CAP.7

CRIMA.

Mrs. Elvery se credea mare observatoare. Oameni mai puţin bine intenţionaţi o acuzau de spionare. Cotton o

detesta din această cauză şi era furios căci îl surprinsese în ziua aceea, vorbind, cu un spoitor oarecare, venit dimineaţa, şi care-l fascinase cu nişte poveşti relative la o pretinsă comoară îngropată în pivniţa de la Monkshall.

Mrs. Elvery se grăbi să-l găsească pe Redmayne pentru a-i împărtăşi descoperirea făcută, îl găsi însă puţin amorţit. Acesta avea obiceiul să se retragă în odaia mică care-i servea de birou şi să încuie uşa. Înăuntru era un mic dulap în care încăpea doar o sticlă şi două pahare uşor de ascuns, imediat ce cineva bătea în uşă.

Colonelul nu prea avea simpatie pentru această femeie.

Aceasta era poate cauza pentru care ascultă de ajuns de distrat povestea ei.

— E un urs, draga mea, îi zise ea fiicei sale la întoarcere.

Cu aceste vorbe, ridică perdeaua şi privi atent în bezna parcului.

— Sunt sigură că vom avea o fantomă la noapte, anunţă ea. Am prevenit pe Mr. Goodman, dar el mi-a răspuns: „absurd!”

— Cât aş vrea să nu fii astfel mamă. Îmi dai nişte emoţii!

Mrs. Elvery se privi în oglindă şi-şi aranja părul.

— L-am văzut de două ori, zise ea mulţumită.

Veronica se îngrozi.

Timp de câteva minute, Mrs. Elvery tăcu, apoi, deodată se însufleţi ridicând cu emfază mâna.

— Cotton! zise ea furioasă, dacă acest maâtre-d’hôtel este unul veritabil, atunci n-am cunoscut niciodată vreunul!

Veronica o privi încremenită.

— Doamne, mamă, ce vrei să spui?

— A cotrobăit prin casă toată ziua şi când m-a văzut că mă reîntorc din pivniţă, a fost atât de contrariat încât nu ştia unde să se mai ascundă.

Veronica îşi privi mama, gânditoare.

— La drept vorbind, ce ai văzut noaptea trecută, că ai început să urli?

— Aş vrea să nu întrebuinţezi astfel de vorbe când mi te adresezi. Am ţipat, asta-i tot. A fost o arătare care gesticula cu mâinile, pe peluză. Oh! ce grozăvie!

— Dar ce a fost? întrebă din nou fiica ei.

Mrs. Elvery nu-şi găsi loc în fotoliu.

— Era un călugăr, zise ea, în negru, cu faţa acoperită cu o glugă. Ascultă!

Afară ploua şi vântul mişcă storul, lucru ce o făcu pe Mrs. Elvery să se sperie.

— Să coborâm, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea.

Mr. Goodman, cu obişnuitul său aer bonom, era singur în salon; văzându-le intrând, pe mamă şi pe fiică, nu-şi putu reţine un mârâit de disperare, cu speranţa însă de a nu fi fost auzit.

— Mr. Goodman, mama ţi-a spus ce a văzut?

Mr. Goodman, care nu era pregătit pentru un astfel de atac, privi pe deasupra ochelarilor, vădit plictisit.

— Dacă e iar vorba de stafii…

— De călugări, completă Veronica cu o voce gravă.

— Un călugăr, corectă Mrs. Elvery. N-am spus niciodată că am văzut mai mulţi.

Goodman ridică sprâncenele.

— Un călugăr?

Începu să râdă încet şi, ridicându-se de pe canapea, locul său favorit, străbătu odaia şi lovi în lemnăria zidului.

— Dacă a fost un călugăr, atunci pe aici a trebuit să vină.

Mrs. Elvery îl privi cu gura căscată.

— Pe unde?

— Aici a fost uşa mânăstirii. Această lemnărie e în parte din timpul zidirii ei.

Mrs. Elvery îşi potrivi ochelarii pentru a putea privi mai bine. îşi dădu seama că lemnăria făcea într-adevăr parte dintr-o uşă, dar lemnul era coşcovit şi ros de carii.

— Pe aici intrau călugării, odinioară, zise Mr. Goodman. Legenda spune că acest pasaj comunica cu o capelă subterană care servise în timpul Reformei. Această odaie

dădea în sufragerie. Desigur că totul a fost transformat iar vechiul pasaj a fost zidit. Călugării traversau această capelă în fiecare zi, doi câte doi; făcea parte din ritual…

Veronica îşi înăbuşi un oftat.

— La urma urmei, prefer să vorbim de poveştile criminale ale mamei mele, zise ea.

— O capelă, repetă Mrs. Elvery foarte mirată. Dar asta explică sunetul de orgă, nu-i aşa?

Mr. Goodman clătină din cap.

— Orga nu explică nimic, în afară de o proastă indigestie.

El încercă să schimbe conversaţia.

— Mi-ai spus că tânărul Fane era să locuiască aici…

— Nu va mai veni, declară Mrs. Elvery foarte categorică. Ar fi fost foarte interesant. Nu se primesc aici decât bătrâni ramoliţi.

Mr. Goodman surâse, dar ea se grăbi să adauge:

— Nu spun asta pentru dumneata, Mr. Goodman.

Auzind uşa care se deschidea, ea întoarse capul şi o zări intrând pe Mary Redmayne.

— Vorbeam despre Mr. Fane, zise Mrs. Elvery.

— Zău, zise rece, Mary. Trebuie să fi fost plictisitoare conversaţia.

Interesul scăzu şi seara păru interminabilă până ce cei trei se retraseră pentru a se duce la culcare. Mary nu-l văzuse pe tatăl ei toată seara. Se încuiase în biroul său. După plecarea celorlalţi, se duse şi bătu la uşa lui. Auzi închizându-se dulapul înainte de a se deschide uşa.

— Bună seara, copila mea, zise el cu o voce groasă.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, tată.

El ridică mâna cu un gest de plictiseală.

— Aş prefera să nu vorbim. Mă simt enervat, astă seară.

După ce închise uşa se apropie de el, sprijinindu-se de umărul lui.

— Tată, n-ar fi mai bine să plecăm de aici, sau mai bine să vindem proprietatea?

Nu se uită la ea, dar recunoscu că într-adevăr era o reşedinţă cam tristă pentru ea.

— Nu e mai plictisitor decât a fost la colegiu, dar e groaznic, zise ea cutremurându-se. E ceva macabru în aer.

El îi evită privirea.

— Nu înţeleg.

— Tată, ştii că este o atmosferă îngrozitoare aici. Nu, nervii mei nu sunt de vină. Am auzit un sunet de orgă aseară, apoi un urlet.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi printre suspine continuă:

— Nu mai pot să suport acest lucru! Am văzut arătarea care alerga pe peluză, forma aceea oribilă în negru. Mrs. Elvery a auzit aceleaşi sunete. Ce sunt aceste ţipete?

Bătrânul colonel îşi văzu fata tresărind şi pălind. Mary ciuli urechile.

— Auzi? murmură ea.

— E vântul, răspunse el cu voce calmă. Nu e decât vântul.

— Ascultă!

Nu era posibil să nu audă şi el sunetele înăbuşite de orgă.

— Nu aud nimic, afirmă el.

Ea se aplecă spre podea.

— Auzi? zise ea din nou. Sunt paşi pe ciment. Şi, Doamne, asta!

Zgomotul unor lovituri persistente le parveni distinct.

— E cineva la uşă, şopti fata, palidă ca un cadavru.

Redmayne deschise un sertar şi-şi strecură un obiect în buzunarul halatului.

— Urcă în camera ta, ordonă el.

El străbătu apoi salonul întunecat şi se opri să facă lumină.

În acest moment, apăru Cotton. Era încă îmbrăcat.

— E cineva la uşă, cred. Să deschid?

Colonelul ezită un moment.

— Da, zise el în sfârşit.

Cotton învârti cheia şi deschise uşa.

O siluetă înaltă apăru în prag.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, începu noul sosit.

Ferdie Fane, cu pardesiul ud, pătrunse în vestibul îi privi pe amândoi.

— Sunt al doilea musafir din seara asta…

— Ce doreşti? întrebă Redmayne.

Printr-un efect îndeajuns de bizar, vederea acestui om aduse colonelului o vădită uşurare.

— Am fost dat afară de la „Leul Roşu”. Aş vrea să dorm aici.

Îl privea fix pe colonel, din dosul ochelarilor săi groşi.

— Să-l primim, tată!…

Redmayne se întoarse către fiica sa.

— Să rămână, dacă-ţi face plăcere; îl putem găzdui la numărul şapte.

Un surâs lumină faţa lui Mr. Fane.

— Mulţumesc pentru invitaţia pe care desigur că o accept, zise el.

Fata îl privi, surprinsă. Era ud leoarcă. Trebuie să fi stat ore întregi în ploaie. De unde venea? Dar el n-avea poftă de vorbă. Se lăsă condus de Cotton la camera cu numărul şapte, în aripa cea mai îndepărtată.

Camera frumoasă ocupată de Mary era exact deasupra salonului. După ce dădu bună seara tatălui ei, urcă la ea, se încuie, se dezbrăcă încet şi apoi se culcă. Dar spiritul ei lucra intens. Se învârti în pat, când pe o parte, când pe cealaltă.

Aţipi în fine, dar se trezi brusc căci auzise un zgomot care o făcu să se scoale. Vântul urla îngrozitor, ploaia lovea încontinuu fereastra ei, dar nu asta o trezise. Auzea murmurul mai multor voci în odaia de dedesubt. Părea că recunoaşte vocea lui Cotton. Sau poate era vocea tatălui ei? Ambii aveau acelaşi timbru grav.

Apoi auzi un sunet care-i îngheţă sângele. Era un hohot de râs, demonic, care venea din salon. Un moment rămase ca paralizată, apoi, sărind din pat, îşi îmbrăcă un halat de casă şi coborî scara bâjbâind. Zări de sus o siluetă în vestibul.

— Cine-i acolo?

— Nu e nimic, copila mea.

Tatăl ei!… Camera sa era alături de birou.

— Ai auzit ceva, tată?

— Nimic, nimic, zise el brusc. Du-te şi te culcă.

Dar lui Mary Redmayne nu-i lipsea curajul.

— Nu vreau să mă culc, zise ea coborând ultimele trepte. E cineva în salon. Am auzit voci.

Ea avea mâna pe clanţa uşii, dar tatăl ei o apucă de braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, nu intra!

Dar ea se smuci nerăbdătoare, şi deschise larg uşa. Totul era în întuneric. Apăsă pe butonul electric…

Întâi, nu văzu nimic. Apoi…

În mijlocul odăii, întins, corpul unui om mort. Un rictus oribil îi desfigura obrazul.

Era spoitorul, omul cu care se certase Ferdie Fane în aceeaşi dimineaţă, şi pe care Fane îl ameninţase cu moartea.

CAP.8

INTEROGATORIUL.

Inspectorul Hallick sosi cu maşina, întovărăşit de fotograful său şi de asistenţii săi; făcu constatările necesare ajutat de şeful poliţiei locale. Îl identifică imediat pe mort.

Connor! Connor, ocnaşul care afirmase că-l va urmări pe O'Shea până la capătul pământului. Zăcea un om cu gâtul frânt. Se recunoştea maniera lui O'Shea de a-şi trimite victimele pe lumea cealaltă.

Hallick luă interogatoriul tuturor: acelor din pensiune şi servitorilor. Cotton vorbi mult; îşi aducea aminte de a-l fi văzut pe spoitor, dar nu ştia cum pătrunsese în casă. Nici o uşă nu fusese forţată; Mr. Goodman, avea somnul cam tare; de altfel dormea în aripa cea mai depărtată. Cât despre Mrs. Elvery, ea emise o serie de teorii în legătură cu crima, dar nu dăduse nici o informaţie utilă.

— Fane!… cine e Fane? întrebă Hallick.

Cotton explică cine era Mr. Fane şi ora la care sosise.

— O să-l văd mai târziu; dar mai aveţi un pensionar înscris aici, constată Hallick cercetând un registru.

— Vine de-abia azi. E un pastor, explică Cotton.

Hallick se uită îndelung la faţa ursuză a maâtre-d'hôtel-ului.

— Nu te-am mai văzut oare şi în altă parte?

— O! nu, domnule.

Cotton era foarte tulburat, ceea ce putea fi socotit de-ajuns de natural având în vedere tragica întâmplare.

— Hm! zise Hallick. Am isprăvit cu dumneata, pentru moment. Trimite-o pe Miss Redmayne.

Mr. Goodman, care se mai afla în cameră, înaintă şi el.

— Sper că n-ai s-o necăjeşti pe Miss Redmayne, inspectore. E o tânără încântătoare, şi îndrăznesc să adaug… că îi sunt foarte ataşat. Dacă aş fi mai tânăr…

Surâse şi continuă pe acelaşi ton:

— Vezi, chiar şi negustorii de ceai au câteodată spiritul romantic!

— Şi detectivii, câteodată, adăugă rece Hallick.

Îl privi pe Mr. Goodman mai atent. Acest om cam în vârstă, ascundea desigur o pasiune mare pentru tânăra Mary.

— Mă găseşti ridicol de sentimental…

Hallick clătină din cap.

— Dragostea nu e o crimă, zise calm inspectorul.

Mr. Goodman rămase gânditor.

— Presupun că nu. Prostia, în orice caz nu e o crimă.

Se îndreptă spre ieşire prin uşa prin care trebuia să vină Mary, dar Hallick îl rugă să iasă prin altă uşă.

Mary aştepta cu nelinişte să fie interogată. Nu-l văzuse încă pe Hallick, şi avu o surpriză de-ajuns de agreabilă. Se aşteptase să găsească un ofiţer de poliţie autoritar, pretenţios, şi când colo avea în faţa sa un om amabil, pe al cărui obraz se citea bunătatea. Vorbea încă lui Cotton în momentul când Mary intră, astfel că n-o remarcă imediat.

— Eşti sigur că nu ştii pe unde a putut să se introducă acest om?

— Da, domnule, zise Cotton. Sunt absolut sigur.
— Nimic n-a fost forţat, nu-i aşa?
Cotton dădu din cap.
— În tot cazul, nu sunt eu acela care i-am deschis uşa, declară el.
Hallick încruntă sprâncenele.
— Ai mai spus de două ori, acelaşi lucru… Când am sosit, azi-dimineaţă, te-ai grăbit să mă avertizezi. Ai mai declarat că trecând prin faţa camerei lui Mr. Fane ai remarcat că uşa era deschisă şi că el nu se găsea înăuntru.
Cotton înclină afirmativ capul.
— Ai spus de asemeni, că n-ai nimic comun cu omul care telefonase avertizând poliţia, dându-şi numele dumitale.
— E adevărat, domnule.
De-abia atunci detectivul observă prezenţa tinerei fete. El făcu semn lui Cotton să se retragă.
— Miss Redmayne, presupun că n-ai văzut niciodată pe cel găsit mort.
— Ba da, azi-dimineaţă, dar un singur moment.
— Ai putea să-l recunoşti, privind cadavrul?
Făcu un semn afirmativ.
Hallick se gândi, privind în jos.
— Unde dormi dumneata? întrebă el.
— În cameră, deasupra salonului.
Ea îşi dădu seama că poliţistul care servea de secretar lui Hallick, însemna toate răspunsurile ei.
— Trebuie să fi auzit ceva, zgomotul unei lupte… un ţipăt?
Dar ea clătină din cap, Hallick adăugă:
— Ştii la ce oră a fost comisă crima?
— Tata spunea că era aproape ora unu.
— Erai culcată? Unde era tatăl dumitale? Prin apropierea acestei camere?
— Nu, zise ea hotărât.
— De ce eşti aşa de sigură? întrebă el curios.
— Pentru că, atunci când am auzit închizându-se uşa…
— Care uşă?

Ea se opri emoţionată.

— Uşa asta.

Mary indică cu mâna uşa salonului.

— În acel moment m-am uitat în sus şi l-am zărit pe tatăl meu în coridor.

— Venea dinspre camera sa sau se ducea spre ea? Cum era îmbrăcat?

— Nu l-am văzut, zise ea pierzând cumpătul. Nu era lumină. N-aş putea afirma sigur că am auzit uşa.

Hallick surâse.

— Nu te tulbura, Miss Redmayne. Acest Connor a fost un borfaş cunoscut; se poate prea bine că tatăl dumitale, surprinzându-l la el, să-l fi ucis în mod accidental. Ar fi foarte plauzibil.

Mary nu putu accepta această explicaţie.

— Nu credeţi că astfel s-au întâmplat lucrurile? continuă Hallick. Speriat apoi, văzând că omul era mort a preferat să spuie că nu ştie nimic.

— Nu, zise ea, nu cred acest lucru.

— N-ai auzit nimic aseară, ceva neobişnuit, un zgomot.

Mary nu răspunse.

— Ai remarcat vreodată ceva anormal la Monkshall?

— Cred că datorită imaginaţiei mele, începu ea, am văzut câteodată unele lucruri. Odată chiar pe peluză am zărit o arătare… îmbrăcată ca un călugăr.

— O stafie… desigur? întrebă el surâzând.

— Poate. Sunt cam fricoasă! Îmi închipui mai mult decât… Câteodată, din camera mea, mi se pare că aud paşi… un sunet de orgă.

— Auzi îndeajuns de clar?

— Da. Podeaua nu e prea groasă.

— Bine! zise el scurt. Şi cu toate acestea, n-ai auzit nici un zgomot de luptă, aseară? Haide, haide, Miss Redmayne, încearcă să-ţi aminteşti.

— Nu-mi amintesc nimic… N-am auzit nimic.

Hallick insistă, blând.

— Totuşi, acest om în cădere a trebuit să producă zgomot. Trebuia să te trezească dacă dormeai. Cred, Miss Redmayne, că apari inutil misterioasă. Ai fost speriată din cauza acelui pretins călugăr sau din cauza imaginaţiei dumitale care lucra, şi nervii îţi erau încordaţi. Auzind un zgomot, ai deschis uşa, şi vocea tatălui dumitale a zis: „Nu-i nimic”, sau aşa ceva. Nu-i aşa că astfel s-au petrecut lucrurile?

Părea de bună credinţă, şi Mary se lăsă prinsă.

— Da.

— Purta halatul de casă, tatăl dumitale. Presupun că se pregătea să se culce…

— Da, zise ea din nou.

— Înainte ai declarat că din cauza întunericului nu l-ai putut vedea.

Mary se scula brusc.

— Îmi întindeţi curse. Nu voi mai răspunde nimic. N-am auzit şi n-am văzut nimic. Tatăl meu n-a venit aici. N-a fost vocea sa!

— Era vocea mea, dragă frate!

Hallick se întoarse. Un om îi surâdea din pragul uşii.

— Cum mai merge treaba? Eu sunt Fane, Ferdie Fane.

— Fane… spui?

Pe Hallick păru să-l intereseze noul venit.

— Vocea mea, frate dragă, repetă Fane.

— Aşa e?

Atunci detectivul făcu un lucru neaşteptat. El întrerupse interogatoriul şi, făcând semn secretarului său să-l urmeze, ieşi împreună cu el.

Mary îl privi speriată pe Fane.

— N-a fost vocea dumitale. De ce ai spus acest lucru? Nu vezi că suspectează toată lumea? Ai înnebunit? Vor crede că dumneata şi cu mine suntem înţeleşi.

Un surâs îi lumină faţa.

— Înţeleşi, foarte bun cuvânt. E o expresie admirabilă.

Ea se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Cei doi detectivi, pe peluză, păreau absorbiţi în conversaţia lor. Inima i se strânse.

Întorcându-se spre Fane, îl zări turnându-şi un pahar de whisky.

— O să revină, şi atunci ce o să mă mai întrebe? Oh! Măcar dacă ai fi un om căruia să-i poţi vorbi deschis, să-i ceri un ajutor. E groaznic să vezi că un om ca dumneata nu-i decât un beţiv ordinar.

— Nu profera injurii; e foarte rău. Dar încredinţează-mi mie totul.

Ah! Dacă ar fi putut! Dar biata fată era într-un asemenea hal încât nu ştia ce să facă…

Intrarea lui Cotton, cu paşi grăbiţi, opri orice confidenţă.

— Noul pensionar a sosit, Miss Redmayne, domnul care e pastor, zise el dispărând şi lăsând să pătrundă în salon noul venit.

— Am plăcerea să vorbesc domnişoarei Redmayne? Eu sunt Reverendul Partridge. Am fost nevoit să vin pe jos. Am crezut că voi găsi pe cineva la gară, care să mă întâmpine.

El întinse o mână moale lui Mary.

Era ultima distracţie pe care şi-ar fi dorit-o în acest moment, venirea unui nou pensionar!

— Sunt dezolată, Mr. Partridge. Suntem toţi cam zdruncinaţi azi-dimineaţă. Cotton vă va duce valiza la numărul trei.

— Zdruncinaţi? Sper că nici un incident neplăcut n-a venit să turbure frumuseţea acestui domeniu?

— Tatăl meu vă va pune la curent. Vă prezint pe Mr. Fane.

În acest moment, intră Hallick foarte agitat.

— Sunt actori prin casă, Miss Redmayne? întrebă el repede.

— Actori?

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Da, oameni costumaţi, explică el nerăbdător. Actori de cinema. Vin des în astfel de locuri. Secretarul meu îmi

spune c-a văzut ieşind din Cavoul Călugărului, un om îmbrăcat în călugăr cu o puşcă. Doamne, iată-l!

Făcu un gest în direcţia peluzei, şi, în acest moment, Mary se simţi apucată de două mâini solide care o răsturnară. Era Ferdie care o ţinea, iar ea se zbătea, indignată. Apoi…

— Ping!

Un şuierat trecu pe la urechi, în timp ce un glonte trecând aproape de ea se opri în oglinda de deasupra şemineului, făcând-o ţăndări. Mary, un moment avu impresia de a fi fost atinsă. Dar în acelaşi timp îşi dădu seama, că gestul lui Ferdie îi salvase viaţa.

CAP.9

GENEALOGIA LUI O'SHEA.

După ce făcu cercetările cele mai minuţioase fără a găsi nimic, în afară de o verigă de la un lanţ, Hallick se întoarse la Londra, lăsând pe sergentul Dobie la Monkshall.

Mary nu-şi putu aminti niciodată cum se terminase ziua. Prezenţa unui om de la Scotland Yard o linişti puţin, cu toate că-şi dădea seama că-l cam enerva pe tatăl ei. Din fericire, detectivul era discret.

Singurele două persoane care păreau indiferente în faţa dramei din noaptea trecută, erau Fane şi noul pensionar, pastorul. Acesta, foarte vorbăreţ, povestea anecdote foarte interesante. Mrs. Elvery părea încântată de el.

Ferdie Fane o intriga pe Mary. Tânărul avea multe părţi care-i plăceau, şi dacă n-ar fi fost blestematul acela de viciu, l-ar fi găsit chiar foarte simpatic…

Singurul, el, rămânea complet imperturbabil în chestia glontelui care era să-i ucidă pe amândoi.

După masă, vorbi cu el, şi-l găsi perfect lucid şi normal.

— Dar nu, nu pe mine mă ţintea, Doamne fereşte! zise el sarcastic. Sunt totuşi numeroşi oameni care-mi doresc răul, din cauza faptelor mele trecute.

— Serios? răspunse ea fără a se tulbura, văzând privirea amuzată pe care i-o arunca Fane. Mrs. Elvery spune că ni se va trimite pe vestitul detectiv Bradley.

— Bradley, zise el cu dispreţ, nu-i decât un vechi nătărău de la Scotland Yard.

Apoi, văzând-o tulburată, se grăbi să adauge:

— A mai spus ceva această bătrână plictisitoare?

Se plimbau pe aleea de ulmi care ducea spre grilajul de la intrarea parcului. Cu două zile mai înainte Mary nici n-ar fi vrut să audă de Fane; astăzi însă tovărăşia sa îi aducea o adevărată îmbărbătare. Renunţa de altfel să se înţeleagă pe ea însăşi şi să-şi regăsească vechea antipatie pentru Fane.

— Mrs. Elvery e pasionată pentru criminologie, zise ea surâzând, cu toate că nu avea nici o dorinţă să surâdă. Strânge toate ziarele care se referă la crime celebre, şi pretinde că sărmanul de Connor a fost unul din complicii unui celebru furt comis în timpul războiului. Ea spune că un anume O'Shea a luat de asemeni parte…

— O'Shea? zise repede Fane a cărui faţă se schimbase. De ce dracu vorbeşte dânsa despre O'Shea? Ar face mai bine să-şi ţină gura. Oh! te rog, scuză-mă.

De data asta surâse şi el.

— Ai auzit vorbindu-se despre el? întrebă ea.

— Oh! simple trăncăneli, răspunse el vesel. Spune-mi te rog ce părere are Mrs. Elvery.

— Ea pretinde că o importantă încărcătură de aur a dispărut şi că a fost îngropată într-un loc ascuns. Îşi închipuie că e vorba de subsolurile de la Monkshall sau de vreo parte din parc; zice că Connor era în căutarea comorii şi că l-ar fi plătit pe Cotton să-l introducă în casă. Cică numai astfel ar fi putut intra. Am auzit cum îi istorisea lui Mr. Partridge întreaga poveste. Nu ţine prea mult la mine ca să-mi facă confidenţe.

Păşiră tăcuţi, câtva timp.

— Îţi place acest… Partridge? întrebă în sfârşit Ferdie.

Da, îl găsea de-ajuns de simpatic.

— Asta înseamnă că-ţi bate capul? zise el râzând. Dar spune-mi, de ce nu te duci la Londra?

Mary se opri din mers, şi-l privi.

— Să părăsesc Monkshall? De ce?

— Nu cred că-i prea recomandabil acest loc. Aş spune chiar că e foarte nesănătos pentru moment.

— Pentru mine? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, pentru dumneata, cu toate că multe persoane de aici te adoră şi şi-ar da chiar viaţa pentru a-ţi cruţa cel mai mic necaz.

— Vorbeşti desigur de tatăl meu, zise Mary pentru a schimba conversaţia care ameninţa să devină jenantă.

— Vreau să vorbesc de două persoane… între altele, Mr. Goodman.

Vrei să se supere… dar preferă să râdă.

— Ce absurditate! Mr. Goodman mi-ar putea fi tată!

— Dar e încă de-ajuns un tânăr pentru a fi amorezat de dumneata, zise calm Fane. Şi acest domn, în vârstă, respectabil, te iubeşte sincer, Miss Redmayne. Mai e unul care n-are aceeaşi vârstă şi care ţine mult la dumneata…

— Când… posteşte? glumi ea.

În acest moment, Mary îşi aduse aminte de un lucru pe care trebuia să-l facă, acasă. Fane nu încercă s-o reţină, şi se întoarseră înapoi, repede şi tăcuţi.

Inspectorul Hallick se întoarse la Londra de-ajuns de tulburat, cu toate că nu era chiar aşa de impresionat cum îşi închipuiau subalternii săi. Ştia precis că în dosul misterului de la Monkshall, plana un alt mister: acela al lui O'Shea.

Ajungând în biroul său, ceru imediat dosarul O'Shea.

— Şi toate informaţiile referitoare la el, adăugă Hallick.

Nu era pentru prima dată că Hallick cerea acest lucru, dar, până în prezent, nici o informaţie culeasă ulterior furtului nu putuse aduce vreo lumină în această afacere.

După plecarea secretarului său, Hallick îşi aranjă notiţele luate. Erau puţine la număr. Fără îndoială, focul de puşcă a fost tras dinspre ruine care, după cum descoperise ulterior, erau resturile unei vechi capele, acoperite acum de iederă şi ascunse într-un boschet de castani. Cum a putut asasinul

să scape, aici era tot misterul. Era posibil ca alte pietre, ascunse în vreun desiş de pădure să nu fi fost altceva decât intrarea spre o subterană.

Hallick pomeni despre această posibilitate unui alt inspector care tocmai intra la el. Era celebrul inspector Elk, taciturn şi foarte sceptic.

— Subterane! Haide, haide, zâmbi Elk. Dar e un vechi truc al romancierilor! Subterane sau bolţi în pământ, partea de lemn a pereţilor prevăzută cu resorturi; dar n-am citit o carte în care să nu fie vorba de aşa ceva.

— Totuşi nu pot îndepărta aceste două ipoteze. Monkshall este una dintre cele mai vechi construcţii a Angliei. Am făcut cercetări în biblioteca noastră. Această mânăstire era în floare pe vremea reginei Elisabeta.

Elk mormăi ceva printre dinţi.

— Această femeie! Câte n-au fost pe timpul domniei ei!

Elk avea ce avea cu regina Elisabeta. Un timp îndelungat, umblase să obţină anumite diplome care i-ar fi satisfăcut amorul său propriu din punct de vedere al culturii generale, dar nu izbutise din cauza unui incident din timpul domniei reginei de care la momentul oportun, nu reuşise să-şi amintească.

— Aceasta, desigur, avea nevoie de bolţi subterane şi de lemnării secrete!

O idee îşi făcu loc în capul lui Hallick.

— Şezi jos, Elk. O să te întreb ceva.

— Dacă e vorba de istorie, cruţă-mă te rog. Nu ştiu nimic despre această femeie, afară de faptul că n-a fost virgină. Cine, de altfel, a lansat această legendă ridicolă?

— L-ai văzut vreodată pe O'Shea? întrebă. Hallick.

Elk îl privi mirat.

— O'Shea, hoţul băncilor? Nu, nu l-am văzut niciodată. E în America, nu-i aşa?

— Ba eu cred că e în Anglia, declară Hallick, în timp ce Elk clătină neîncrezător din cap.

— Mă îndoiesc, zise Elk. Nu are nici un motiv ca să fie. Plec de la principiul că nu s-a auzit vorbindu-se de el în ultimul timp. Dar e evident că un om care a pus mâna pe o avere atât de formidabilă, poate rămâne liniştit o bucată de timp. Un pungaş care a furat îşi duce banii de obicei la primul tripou clandestin, şi-i pierde. Dar, cum acesta e nebun…

— De unde ştii acest lucru? îl întrerupse Hallick.

Înainte de a răspunde, Elk îşi scoase o ţigaretă din buzunar şi o aprinse tacticos.

— O'Shea e nebun, zise el fără ezitare. E un fapt de netăgăduit.

— E un fapt pe care l-am ignorat înainte de a-l fi interogat pe Connor la închisoare, şi nu-mi aduc aminte să-l fi însemnat printre notiţele mele. Cum ai aflat acest lucru?

— Am studiat afacerea, acum câţiva ani. N-am putut descoperi nimic în privinţa lui O'Shea; nu s-a găsit decât un fragment cu scrisul său. Vorbesc de timpul dinainte de furt, şi înainte de a te fi ocupat dumneata. Nu eram decât un simplu detectiv, în timpul acela, şi neputând obţine nici portretul său şi nici amprentele, am făcut cercetări asupra originii sale. Am aflat că tatăl său a murit într-un azil de nebuni şi că sora sa s-a sinucis. Cât despre bunicul său, a fost un asasin şi a murit în cursul unul proces. M-am întrebat de multe ori, cum nu s-a găsit cineva să scrie istoria acestei familii.

Hallick ignora aceste detalii care corespundeau totuşi cu ceea ce aflase din gura lui Connor.

Secretarul intră în acest moment, împreună cu un dosar foarte voluminos şi cu unul mult mai mic. Examinând conţinutul acestuia din urmă, Hallick constată că nimic nou nu se descoperise în seama lui O'Shea.

Elk îl privi cu atenţie pe Hallick.

— Îţi împrospătezi memoria? Oare nu-ţi vine apă în gură la gândul minunatelor piese de aur ascunse cine ştie unde? Păcat că Bradley nu se ocupă de această afacere. O cunoaşte foarte bine, şi dacă crezi că acest asasinat are

vreo legătură cu O'Shea, în locul dumitale, i-aş telegrafia lui Bradley să vină înapoi.

Hallick răsfoia încă paginile dactilografiate. Elk vorbi din nou.

— Connor a avut ceea ce a meritat. Se plângea în momentul condamnării c-a fost trădat; dar a avut el însuşi pe conştiinţă multe trădări, la fel şi Marks Blândul. Îi cunosc pe amândoi. L-ar fi vândut foarte uşor pe O'Shea înainte de furt. Unde e Blândul?

Hallick clătină din cap şi închise dosarul.

— N-am idee. Aş vrea să dai de ştire în diferite departamente că aş dori să-l văd pe Marks. Vagabondează de obicei prin părţile de la Hammersmitts, şi aş dori să-l previn că e în pericol.

Elk surâse.

— E imposibil de a da vreun sfat Blândului. Ştie prea multe lucruri. E atât de şiret, încât într-o zi îl vom găsi poate la Oxford sau la Cambridge! Am o slăbiciune pentru pungaşii inteligenţi. Nu-i nevoie să-i cauţi mult; se lasă singuri prinşi.

— Îmi este indiferent dacă se va lăsa prins, zise Hallick, dar îmi este teamă, să nu cadă mai întâi în mâna lui O'Shea. Şi, crede-mă, nu-i deloc imposibil.

Hallick nu era un profet prea rău.

El telefonă mai târziu sergentului Dobie, la Monkshall, dar nu i se semnală nimic nou.

— Acea Mrs. Elvery a plecat? întrebă Hallick.

— Nici gând de aşa ceva. Ea se va crampona aici până la sfârşit. Această femeie e un adevărat copoi! Şi, inspectore, Fane e din nou beat.

— Oare e şi treaz vreodată?

Viciul lui Fane nu-l deranja pe Hallick; ceea ce îl interesa, era faptul că la Monkshall viaţa îşi urma cuibul ei normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— În cursul zilei s-au prezentat nişte reporteri care au cerut să-l vadă pe colonel. I-am dat afară. Părerea celor de aici e că Connor a avut un complice cu care s-a certat după

ce au descoperit comoară. Tipul celălalt l-a ucis pe Connor şi a şters-o cu prada. De fapt aceasta e şi teoria mea, inspectore. Ce părere ai?

— Că e tâmpită, răspunse Hallick închizând telefonul.

CAP.10
GOODMAN FACE UN DEMERS.

Tot mecanismul de la Scotland Yard era în mişcare. Interogatoriile se înmulţeau. Nici Mrs. Elvery, nici fiica ei, nu fură cruţate. La miezul nopţii, Hallick era la curent cu toate amănuntele referitoare la viaţa fiecărui locuitor de la Monkshall.

Mrs. Elvery era o femeie care trăia pe picior mare; după moartea soţului ei, desfăcuse casa sa lugubră din Devonshire şi nu mai avea domiciliu fix. La drept vorbind poseda o avere mare şi făcea parte din categoria acelor persoane mature care peregrinează dintr-un hotel în altul după sezon: în august la Lido; în iulie la Deauville, iar iarna o găsea pe Coasta de Azur sau în Egipt.

Mr. Goodman, era unul dintre asociaţii puţin zeloşi ai unei afaceri de ceai şi nu prea prosperă. Hallick era de părere că timpul strălucit al lui Goodman trecuse şi că făcea prea puţine afaceri.

Dar în ceea ce priveşte pe Cotton maâtre-d'hôtel-ul, trecutul acestuia nu prea era limpede. A fost dat afară din mai multe slujbe din cauza unor lucruri lipsă, fără însă a fi putut fi acuzat direct. Hallick îşi însemnă pe carnetul său: „trebuie să ne procurăm amprenta lui Cotton”.

Dosarul colonelului Redmayne, în această anchetă, era de-ajuns de încărcat. Medic auxiliar al armatei, a trecut pe la consiliul de război, în ultima săptămână de război, pentru beţie, şi fără a fi condamnat a căpătat o severă observaţie. Prin miracol, se pare, i s-a încredinţat un post de încredere într-o instituţie militară de ajutor. Anumite lipsuri din casă, au provocat ancheta în urma căreia s-a început urmărirea. Consultat, Scotland Yard a sfătuit să se renunţe la ea căci nu existau suficiente dovezi contra colonelului. Banii

dispăruţi au fost plătiţi la timp astfel că nu s-a mai auzit vorbindu-se de el până ce deveni proprietarul lui Monkshall.

Aceste informaţii îl surprinseră pe Hallick.

— E medic?

— Da, zise Elk care a fost însărcinat cu ancheta. S-a angajat la începutul războiului şi la sfârşit a avut gradul de colonel. E curios cum aceşti oameni ţin la gradul lor militar. Cel de „doctor” mi-ar fi ajuns.

— A făcut parte vreodată din armata activă?

Elk clătină din cap.

— Nu, nu cred. Şi din cauza neplăcerilor avute la sfârşit din cauza beţiei, n-a fost reţinut în armată.

Hallick îşi trecu seara studiind un plan vast al clădirii şi a parcului de la Monkshall, de asemenea şi cel al camerei în care a fost găsit corpul lui Connor. Un fapt era cert: Connor nu forţase nici o uşă, pentru a intra. A lucrat în interior. Cine a putut deci să-l introducă? Redmayne nu, cu atât mai puţin fiica sa. Un servitor? Deci Cotton. Era imposibil de a jefui această casă fără a avea un complice în interior. Uşile de la intrare şi ferestrele erau prevăzute cu un mecanism de alarmă. Monkshall era pregătit pentru a susţine un asediu. Se părea că colonelul se temea să nu fie vizitat într-o zi sau alta de hoţi.

Hallick se culcă în seara aceea foarte obosit şi plictisit, fiind convins că va fi chemat la telefon în cursul nopţii. Dar nimic nu se întâmplă. A doua zi dimineaţa, el telefonă, înainte de a părăsi domiciliul. Dobie răspunse: „Totul merge bine”. Sergentul nu se culcase toată noaptea şi veghease, dar nu remarcase nimic anormal, nici zgomot, nici arătare.

— Să zic adevărul? răspunse Dobie, aproape scuzându-se, încep să cred că nu-i totul normal aici.

— Peste tot este ceva anormal, sergentule, răspunse sec Hallick.

Acesta se ocupa în acelaşi timp şi de o altă afacere şi-şi pierdu două ore cu interogatoriul unei fele tâmpite acuzată

de dispariţia misterioasă a unor bijuterii. Se întoarse aproape de amiază la biroul său unde află cu mirare că Mr. Goodman întrebase de el.

— Mr. Goodman vă aşteaptă, anunţă un uşier.

— Goodman? zise Hallick încruntând din sprâncene. A da, de la Monkshall. Ce doreşte?

Uitase de numele acesta.

— Doreşte să vă vorbească. A zis că poate să aştepte.

— Spune-i să intre.

Mr. Goodman îşi făcu apariţia; era veşnic acelaşi, puţin timid, puţin temător.

— Mă aşteptam să nu mă primiţi, inspectore, căci ştiu cât de preţios vă este timpul, zise el depunând cu îngrijire pălăria şi umbrela într-un colţ; dar cum am avut treabă în oraş, am trecut totuşi să vă văd.

— Încântat, Mr. Goodman, declară Hallick oferindu-i un scaun. Vii să-mi aduci noi ipoteze?

Goodman surâse.

— Cred c-am mai spus odată că n-am nici o părere personală în această afacere. Totuşi sunt foarte îngrijorat din cauza lui Miss Redmayne.

El ezită.

— Aţi interogat-o. A fost foarte tulburată.

Se opri, puţin încurcat, dar Hallick nu-i veni în ajutor.

— Dacă nu mă înşel v-am mai spus că sunt… foarte ataşat de Miss Redmayne. Sunt gata să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă scoate din cap ideea că tatăl ei este amestecat în această afacere oribilă. Lucru de care sunt sigur…

— N-am spus niciodată că e altfel, îl întrerupse Hallick.

— Da, ştiu. Dar nu sunt chiar atât de naiv cum par. Ştiu că e suspect, de altfel ca şi fiecare dintre noi, ca şi mine.

Iarăşi ezită, şi Hallick tăcu într-adins, întrebându-se ce avea să urmeze.

— Sunt de-ajuns de bogat, continuă în fine Goodman care îţi lăsa impresia că face un mare efort în căutarea cuvintelor, şi sunt gata să dau o sumă importantă, nu

pentru a ajuta poliţia, dar pentru a îndepărta orice bănuială de Redmayne. Nu cunosc metodele întrebuinţate de Scotland Yard, şi cred că v-aţi convins de ignoranţa mea prin vorbele spuse până acum. Dar, iată pentru ce am venit: Scotland Yard, poate să-mi procure mie un detectiv?

— Dacă înţelegi prin asta, un detectiv privat, îţi voi răspunde: nu.

Goodman păru decepţionat.

— Păcat… Mrs. Elvery, care de altfel e o persoană foarte vorbăreaţă şi plictisitoare, dar care pare la curent cu chestiunile criminale, mi-a zis că aveţi la Scotland Yard un oarecare inspector Bradley care e remarcabil.

Hallick începu să râdă.

— Inspectorul Bradley nu e actualmente în Anglia.

— Oh! zise Goodman, contrariat. Ce păcat! Mrs. Elvery spune că…

— Mi-e frică că Mrs. Elvery spune multe lucruri deşarte, zise râzând Hallick. Nu, Mr. Goodman, e imposibil să-ţi fac serviciul pe care mi-l ceri, şi mi-e frică că vei fi nevoit să laşi totul pe seama, noastră. Nu cred că vei avea ceva de pierdut. Nu avem decât o dorinţă: să descoperim adevărul. Suntem tot atât de dornici să disculpăm persoanele suspecte, pe cât să descoperim pe adevăraţii vinovaţi.

Subiectul părea închis, dar Mr. Goodman nu se mişca, nedumerit.

— Regret foarte mult, zise el în sfârşit, că Mr. Bradley nu e în Anglia. Atunci, nu-mi voi putea satisface curiozitatea. Ştiţi, Mr. Hallick, persoana în chestie vorbeşte atâta despre acest supraom… Presupun că e foarte priceput?

— Foarte, zise Hallick. E un as al Scotland Yardului.

— Zău? Sunt cu atât mai decepţionat. Aş fi vrut să văd cum arată. Când un om este atât de lăudat…

Hallick îl privi un moment, apoi, întorcându-i spatele, analiză fotografiile care se găseau pe perete. Scoase una şi o puse pe masă. Fotografia reprezenta un grup de vreo

treizeci de persoane, pe trei rânduri, iar dedesubtul ei aceste cuvinte: „Stat major general”.

— Pot să-ţi satisfac curiozitatea, zise el. Al patrulea din stânga e inspectorul Bradley.

Mr. Goodman îşi fixă ochelarii şi privi. Văzu un om de vreo cincizeci de ani, foarte puternic, cu faţa rotundă şi rubicondă, un colos. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că un inspector atât de lăudat, poate arăta astfel.

— Acesta e Bradley. Nu face impresia unui om extraordinar, nu-i aşa? zise Hallick râzând. Dar e cel mai fin dintre toţi.

Mr. Goodman nu înceta să privească fotografia; era puţin tulburat, dar în sfârşit surâse.

— Eşti foarte amabil, Mr. Hallick. Într-adevăr nu seamănă a detectiv. E adevărat că nici un detectiv n-are aerul special al profesiunii sale. E poate una din particularităţile lui. Are mai degrabă aerul…

— Foarte comun, nu-i aşa? sugeră Hallick a cărui privire lucea de maliţiozitate.

Puse fotografia la loc.

— Nu fii îngrijorat din cauza domnişoarei Redmayne zise el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi închipui că faptul de a întrebuinţa un detectiv particular ar fi de vreun folos pentru Redmayne sau fiica sa. Cei vinovaţi, doar, au să se teamă. Îl cunoşti demult pe colonelul Redmayne?

— Din totdeauna?

— Cunoşti trecutul său?

Goodman ezită.

— Da, cred că-l cunosc, răspunse el calm. Există unul sau două incidente regretabile, nu-i aşa? Mi-a spus totul. Bea mult prea mult, e păcat. Şi cred c-a băut atunci… şi mai mult decât acum.

Goodman îşi luă pălăria şi umbrela, apoi îşi scoase aproape mecanic pipa din buzunar, o privi, o şterse puţin, apoi o puse repede la loc.

— Poţi să fumezi, Mr. Goodman. N-o să te arestăm pentru asta, spuse Hallick râzând.

Îl întovărăşi pe Goodman de-a lungul coridoarelor şi a scărilor, până la ieşire, şi-l privi un timp, după ce plecă. Dorea ca acesta să fi plecat mai liniştit decât venise. Şi Hallick nu se înşelă deloc.

CAP.11

CERC DE FAMILIE.

Era ora patru când Mr. Goodman ajunse la mica staţie care se găsea la vreo patru mile depărtare de Monkshall. Refuză serviciile oferite de singura trăsură care se găsea acolo, şi plecă pe jos, străbătând orăşelul. După ce parcurse vreo milă auzi venind un automobil. Nu întoarse capul, dar fu surprins să constate că maşina încetini mersul ajungând în dreptul său. O voce îl strigă. Mr. Goodman zări pe Fane care conducea.

— Urcă, dragă domnule. De ce să uzezi talpa ghetelor dumitale, când poţi să te serveşti de pneurile altuia?

Faţa lui Fane era roşie, ochii îi străluceau în dosul ochelarilor. Mr. Goodman nu prea avea încredere în el.

— Nu, nu, mulţumesc. Prefer să merg pe jos.

— Fără glumă! Urcă-te, zise Fane. Conduc mult mai bine când am băut, decât când mă arde. Dar pe moment n-am gustat nimic încă.

Vrând, nevrând, negustorul de ceai luă loc alături de Fane.

— O să merg foarte încet, promise noul chiriaş de la Monkshall. Nu trebuie să ai teamă.

— Crezi că-mi e frică? întrebă Mr. Goodman de ajuns de supărat.

— Sunt sigur… răspunse celălalt, vesel. Unde ai fost, într-o zi atât de minunată?

— Am fost la Londra.

— Un oraş foarte interesant, dar cam neplăcut de locuit replică Fane.

El se ţinu de promisiune şi conduse maşina cu multă prudenţă. Mr. Goodman scoase un suspin de uşurare. Totuşi

nu înţelegea de unde avea Ferdie maşina, şi încercă să se informeze.

— Am închiriat-o de la un bandit, din orăşel, zise el.

Goodman clătină din cap.

— Şoseaua e de ajuns de uşoară pentru o maşină obişnuită, dar neprielnică pentru un camion, mai ales un camion foarte încărcat. Cunoşti Lark Hill?

— Da.

— E un camion acolo care s-a înglodat. Sper că mai e acolo, cu toate că drumul e deja uscat. Ce greu trebuie să fie să urci această coastă, cu un camion supraîncărcat, noaptea pe ploaie şi când derapează! Aş putea paria că această coastă a cauzat multe decepţii.

Fane pălăvrăgi tot timpul despre verzi şi uscate până ajunseră pe coasta periculoasă: camionul mai era acolo.

— Iată-l, zise Ferdie ca şi cum ar fi fost vorba de o descoperire personală. Vor fi necesare frânghii solide ca să-l scoată de aici. A trebuit un şofer genial ca să-l fi condus până aici.

Mr. Goodman surâse.

— Nu ştiam că există genii printre şoferii de camioane, zise el. Dar presupun că fiecare meserie îşi are Napoleonul său.

— Desigur! răspunse Ferdie.

Ajunseră în fine la Monkshall. Fane plăti mecanicului care aştepta ca să-şi ia înapoi maşina, apoi dispăru în casă.

Mr. Goodman se întoarse. Cu toată vârstă sa înaintată, vederea îi rămăsese remarcabilă. Zări o siluetă în apropierea ruinelor. Întinzând umbrela sa lui Cotton, el se duse spre Mary, pe care o văzuse imediat. Văzându-l, Mary îi ieşi înainte. Tatăl ei era în biroul său, iar ea se pregătea să-şi ia ceaiul. Goodman o găsi mai tristă şi mai palidă ca oricând.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic? întrebă el cu interes.

— Nimic, Mr. Goodman, dar mi-e teamă de noaptea care vine.

O bătu amabil pe umăr.

— Draga mea, ar trebui să pleci de aici. O să vorbesc colonelului.

— Oh! nu, te rog, îl imploră Mary. Tatăl meu nu vrea ca să plec de aici, numai nervii mei sunt de vină.

— Oare acest tânăr a… începu el.

— Nu, nu. Vorbeşti de Mr. Fane? A fost foarte corect. Nu l-am văzut decât câteva minute azi. A plecat cu maşina. Mi-a cerut să…

Se întrerupse.

— Să-l întovărăşeşti? Acest tânăr are un tupeu!

— A fost foarte corect, se grăbi să adauge din nou, dar, n-am avut poftă să mă plimb cu maşina. Credeam că el se întorsese, dar se vede că dumneata ai luat o maşină la gară.

Mr. Goodman îi explică cum îl întâlnise pe Fane. Mary surâse pentru prima oară.

— E puţin cam… bizar, zise ea. Câteodată e foarte rezonabil şi gentil. Cotton, nu ştiu din ce motiv, nu poate să-l sufere. Mi-a zis că dacă nu pleacă Mr. Fane, pleacă el de aici.

Goodman surâse.

— După cât se pare ai o casă cam grea de administrat, afară de mine, şi… oh! iartă-mă noul pensionar, cum îl cheamă? Mr. Partridge. Sper că se poartă bine.

Mary dădu din cap.

— Da, e foarte simpatic. Dar nu l-am văzut toată ziua.

— Poţi să-l vezi acum.

Mr. Goodman, cu o mişcare a capului, indică spre peluză.

Silueta neagră şi subţire a lui Mr. Partridge se distingea greu pe fondul frunzelor întunecate. Mergea în lung şi în lat citind, dar, desigur că literatura nu-l absorbea prea mult, căci, la apropierea lor, închise cartea şi le ieşi înainte.

— Ce loc admirabil dragă Miss Redmayne! declară el. Fermecător, în adevăr. Un mic paradis pe pământ, dacă îndrăznesc să întrebuinţez un termen sacru pentru a descrie frumuseţile pământeşti.

În lumina zilei, Mary îl găsi mai puţin simpatic. Avea trăsăturile dure, pronunţate şi cam trecute. Ochii săi negri care păreau c-o sfredelesc, nu erau un punct prea agreabil din fizionomia sa. Vocea îi era dulce… poate prea dulce chiar. Din primul moment îl găsise antipatic; impresia a doua nu era mai favorabilă.

— Te-am văzut venind. Mr. Fane te-a adus, zise el către Mr. Goodman.

Vocea, părea că conţine un reproş amabil.

— E un tânăr curios, acest Mr. Fane. Cam întrece măsura în băutură, exagerează chiar… E trist, din păcate! cum zice profetul, că un om îşi pune în gură un duşman care-i fură mintea.

— Pot să afirm, declară Mr. Goodman cu loialitate, că Mr. Fane a fost sobru. M-a condus cu cea mai mare prudenţă şi cu multă îndemânare. Cred că e un tânăr foarte neastâmpărat, dar, să nu fim nedrepţi judecându-l după micile sale manii.

Pastorul mârâi dispreţuitor. Nu avea pentru Fane nici un fel de simpatie şi se cam îndoia de calităţile sale. Cu toate acestea nu avea nimic de reproşat lui Fane care sosi după câteva minute în salon, şi se aşează discret într-un colţ. Mr. Goodman fu acela care-l rugă să se alăture micului cerc format de cei trei la care se mai alipi şi Mrs. Elvery. Fane era neobişnuit de calm, şi nu profita de nici o ocazie care i se oferi de a fi ironic.

Mary îl supraveghea discret, interesându-se din ce în ce mai mult de el. Era mai puţin tânăr decât îşi închipuise la început; tatăl ei făcuse aceeaşi descoperire. Câteva fire albe de păr se iviseră printre celelalte de un negru pronunţat, şi cu toate că obrazul era lipsit de riduri, aspectul său şi privirea încercată te puneau în faţa unui om care depăşise treizeci sau poate chiar patruzeci de ani.

Vocea o avea bruscă şi gravă.

Mary observă că Fane era tulburat cu toate că părea calm, şi, odată sau de două ori, tresărise în momentul când i se

adresase vorba, vărsând chiar puţin ceai, din ceaşca pe care o ţinea în mână.

Tânăra fată rămase singură cu el, după plecarea celorlalţi.

— Te găsesc cam ursuz, astă-seară, Mr. Fane.

— Serios? Zise el, căznindu-se în zadar să pară vesel. Pastorii au darul de a mă întuneca. Presupun că-mi trezesc conştiinţa. Şi există, oare ceva mai deprimant decât o conştiinţă?

— Ce ai făcut toată ziua? întrebă ea.

Îşi dădu seama că-i pusese o întrebare banală fără a da importanţă răspunsului. Doar punea astfel de întrebări zilnic, fiecărui pensionar.

— Am făcut vânătoarea fantomelor, fu răspunsul.

O zări pălind; fu cuprins de remuşcări.

— Iartă-mă, te rog, iartă-mă. Am încercat doar să fac un spirit.

În realitate era perfect serios, lucru de care îşi dădu seama, mai târziu în camera sa, gândindu-se la răspunsul său. Ferdie Fane îşi petrecuse desigur ziua în căutarea „Teroarei”. Era el însuşi „Teroarea”? Nu, nu putea crede un astfel de lucru.

CAP.12 „CAUŢI MOARTEA? O VEI GĂSI!”

Şi noaptea veni… o noapte întunecată, noapte plină de mistere şi de posibilităţi înfricoşătoare.

Soneria telefonului răsună deodată, stridentă, în salonul gol. Cotton se repezi imediat, venind din adăpostul său misterios. Recunoscu vocea lui Hallick la capătul firului, şi făcu o mutră. Nu-l iubea pe Hallick, şi se întreba când va veni ziua, când acest ofiţer de poliţie, care avea la dispoziţie toate resursele Scotland Yardului, îi va descoperi trecutul său puţin edificator.

— Vreau să-i vorbesc lui Dobie, zise vocea lui Hallick.

— Bine, domnule. Mă duc să-l chem.

Dar n-avu nevoie să-l cheme, căci Dobie se găsea deja alături de el.

— E pentru mine?

Cotton îi trecu receptorul.

— Da, inspectore, zise sergentul urmărindu-l din ochi pe Cotton şi adăugând: Haide, şterge-o!

— N-ai descoperit nimic nou!

— Nimic. O verigă, la fel cu aceea pe care aţi văzut-o.

Urmă o tăcere prelungită de partea cealaltă a firului, apoi Hallick continuă:

— Am impresia că s-ar putea să se întâmple ceva în noaptea asta. Ţi-ai însemnat numărul de telefon al locuinţei mele? Bine! Cheamă-mă dacă le întâmplă cel mai mic lucru neobişnuit. Să nu-ţi fie teamă că m-ai deranja degeaba. Am o maşină care mă aşteaptă. Voi putea fi acolo într-o oră.

Dobie se pregăti să plece: în acest moment intră Mr. Goodman. Purta o vestă de catifea, şi în gură avea veşnica sa pipă. Sergentul era deja lângă uşă când Mr. Goodman îl chemă înapoi.

— Rămâi cu noi, astă noapte, Mr. Dobie? Slavă Domnului!

— Vă este frică, domnule, nu-i aşa? întrebă Dobie surâzând.

Acelaşi surâs apăru pe faţa bonomă a lui Mr. Goodman.

— Ei bine, recunosc, mă simt puţin neliniştit. Dacă mi s-ar fi prezis vreodată c-o să devin atât de impresionabil, aş fi râs, desigur.

Scoase din buzunar o tabacheră cu ţigări pe care o întinse poliţistului care îşi alese cu multă grijă una.

— Presupun că n-ai descoperit nimic nou, întrebă Mr. Goodman instalându-se confortabil într-un capăt al canapelei.

— Nu, domnule, zise Dobie.

— Chiar dacă ai fi pe o pistă, desigur că nu mi-ai spune-o şi mie, nu-i aşa? Poliţiştii de la Scotland Yard nu prea sunt vorbăreţi. Deci, n-ai dat de amatorul de tir de ieri? Te întreb acest lucru, din cauză că am fost toată ziua la Londra, şi la întoarcere am rămas cam decepţionat, văzând că lucrurile n-au avansat deloc.

— Nu, n-am găsit pe cel care a tras, zise Dobie.

Niciunul din el nu luase seama la uşa care se deschisese încet, şi la figura palidă a lui Mr. Partridge care apăruse, supraveghindu-i.

— Am fost la Scotland Yard, continuă Mr. Goodman, şi am vorbit cu Mr. Hallick. Un om foarte cumsecade acest Mr. Hallick.

— Într-adevăr, foarte, aprobă Dobie din toată inima.

John Hallick era unul dintre rarii oameni de la Scotland Yard care nu număra vreun duşman printre subalternii săi. Serviciul trecea înaintea oricărui considerent lăsând în urmă interesul personal, de aceea era recunoscut că la el meritele erau întotdeauna recompensate.

— Întreagă această afacere este extraordinară, continuă Mr. Goodman gânditor. Într-adevăr unul dintre cele mai extraordinare lucruri întâmplate vreodată. Ştii că am şi eu o părere în această chestiune?

Dobie, pe punctul de a-şi aprinde ţigara, se opri.

— Sunteţi ca şi Mrs. Elvery, zise el.

Goodman răspunse cu un suspin.

— Iată cea mai mare insultă care mi se poate aduce. Nu, e vorba de nenorocitul acela de Connor, care a fost găsit mort în această odaie, ieri dimineaţă. Imediat de vestitul furt de aur, din timpul războiului. Erau inculpaţi trei oameni în această afacere: O'Shea, şeful bandei, un tip numit Marks Blândul şi Connor. N-aş vrea să destăinuiesc aceasta d-nei Elvery, căci n-aş mai avea linişte, dar sunt convins că cel care a fost ucis ieri e acelaşi Connor.

— Aşa credeţi domnule?

Mr. Goodman surâse.

— Nu, sunt sigur acum, în faţa inocenţei dumitale fals judecată. Era Connor, nu-i aşa?

— L-aţi întrebat pe Mr. Hallick.

— Nu, răspunse Goodman.

Dobie adăugă:

— Ei bine! Scotland Yard va da un comunicat diseară, aşa că puteţi foarte bine afla de pe acum că e vorba de acel

Connor.

— Hm! făcu Mr. Goodman încruntând sprâncenele. Încerc să-mi reamintesc cât timp a stat în puşcărie. N-a fost eliberat de mult?

— De o lună, răspunse Dobie. Marks şi cu el un fost eliberaţi în acelaşi timp.

Mr. Goodman păru încântat.

— Am ştiut eu că nu mă înşel! Am o memorie bună pentru nume.

Dobie nu prea avea gust să plece. Nu avea nimic de făcut, şi o slăbiciune pentru compania semenilor săi.

— Sper că veţi părăsi acest loc, întrebă el. Crimele comise în pensiuni de familie alungă de obicei chiriaşii şi provoacă ruina proprietarilor.

Goodman clătină din cap.

— Încă nu ştiu ce voi face. Sunt un înrăit celibatar şi am oroare de mutări. Presupun că sunt cam nesimţitor, căci toate aceste chestii nu mă impresionează atât de mult ca pe ceilalţi.

Reveni apoi la primul subiect.

— Evident, presupun că această crimă are o legătură cu furtul de aur…

Dar aici se lovi de rezerva poliţistului. Dobie nu putea discuta acest subiect şi-i spuse lui Goodman acest lucru.

— Desigur înţeleg, se grăbi să adauge acesta, ai perfectă dreptate. Iartă-mi indiscreţia.

— Dar deloc, replică Dobie care de-abia se ţinea să nu povestească tot ce ştia. Eşti poate mai aproape de adevăr, decât îţi închipui.

Era poate pe punctul de a spune mai mult, dar fu împiedicat de apariţia lui Mrs. Elvery şi a fiicei sale. Reverendul Partridge venea în urma lor, cu un scul de lână în mână.

Mrs. Elvery nu se putea stăpâni. Foarte agitată, aducea o sumă de noutăţi pentru negustorul de ceai.

— Am o surpriză pentru dumneata, zise ea lui Mr. Goodman, care-şi închise cartea cu un aer resemnat. Ştiai să Mr. Partridge e foarte tare în chestiunile de spiritism?

— Cât despre mine, am o slăbiciune doar pentru cafeaua bună, declară Mr. Goodman zărindu-l pe Cotton care se apropria cu o tablă încărcată cu ceşcuţe şi îşi alese una. Dacă această cafea e bună, mi-o datoraţi doar mie, căci am dresat-o cu greu pe bucătăreasă să facă o cafea gustoasă. Vorbeai de spiritism? Brr… Să nu-mi vorbiţi de spirite!

— Exagerezi puţin, dragă amice, dacă-mi permiţi… Am studiat această ştiinţă ca amator, dar nu sunt prea versat în această chestiune.

În acel moment, intră Mary şi Mr. Partridge se decise să vorbească despre evenimentele din ajun.

— O dramă grozavă pentru voi toţi, sărmani amici! Ce grozăvie! Cum…

Mary o privea pe Veronica şi o zări îngălbenindu-se, cu ochii fixaţi pe fereastră, tresări şi urmă un ţipăt.

— Am văzut un obraz lipit de fereastră, bolborosi Veronica.

— Trage mai bine perdeaua, zise Mr. Goodman cu voioşie.

După câteva minute, Fane îşi făcu apariţia şi Mary constată că avea urme de ploaie pe haină.

— Ai fost afară? întrebă ea.

— Da, am făcut o mică plimbare.

Mary îşi închipui că băuse din nou, căci vorbea cu greutate şi pasul nu-i era prea sigur.

— Ai văzut călugărul? întrebă Veronica, cu ironie.

Fane surâse.

— Dacă l-aş fi văzut, chemam pe Reverendul Partridge să scoată diavolul din el.

Mr. Partridge ridică spre el nişte ochi plini de reproşuri.

— E un lucru teribil. Am aflat din întâmplare ce s-a petrecut aici noaptea trecută!…

— Să nu mai vorbim de asta, vă rog, spuse Veronica.

— Unul din semenii noştri asasinat, insistă Mr. Partridge cu o voce gravă. Trebuie să recunosc că m-a trecut un fior

de groază la auzul acestei veşti. Nu se cunoaşte numele victimei, după cât se pare?

Întinse mâna spre a-şi lua o ceşcuţă de cafea.

— O! ba da, zise Fane. Mă miră că nimeni nu i-a spus încă. Privirile lor se încrucişară.

— Numele omului asasinat, declară Fane cu putere, era Connor. Joe Connor.

Ceşcuţa de cafea scăpă dintre degetele lui Mr. Partridge care devenise galben, apoi livid.

— Connor, bolborosi el. Joe Connor!

Ferdie cu ochii aţintiţi spre el, dădu afirmativ din cap.

— Cunoşti acest nume?

— Da… l-am mai auzit.

— Joe Connor! murmură el din nou şi părăsi camera imediat.

Mary observă toate acestea şi se miră. Se întrebă dacă Mr. Goodman fusese atent la această convorbire, dar în aparenţă nu prea era un observator bun, şi se interesa mai degrabă de alt pensionar de la Monkshall. De altfel, când vorbi cu ea Mr. Goodman îi declară totul.

— N-ai să mă crezi, scumpă prietenă, dar Mrs. Elvery a spus lucruri foarte interesante, în seara aceasta. Mi-a arătat albumul ei cu „coupure” din ziare, referitoare la acest… Connor. Nu e nici o îndoială că e vorba de el. I-am văzut portretul într-un ziar. Am văzut o altă fotografie care de asemenea m-a interesat… L-ai cunoscut pe Mr. Fane înainte de a veni aici?

— E vorbă de fotografia lui? întrebă ea.

Ezită.

— Cred că da.

Atunci, Mary îşi aduse aminte că, în drum spre orăşel, îl zărise pe Mr. Goodman la Poştă, într-o cabină telefonică, şi că telefonista îl anunţase cu mândrie că el vorbea cu Scotland Yard. Nu dăduse prea multă importanţă acestui fapt, închipuindu-şi că Mr. Goodman ceruse detalii asupra

dramei din timpul nopţii, dar acum, ascultându-l pe Mr. Goodman, înţelese că alta era semnificaţia acelei convorbiri.

— Mi-am luat informaţiuni, şi cred că pot fi sigur că Mr. Fane, hm! nu e ceea ce s-ar putea crede.

Apoi adăugă, cu insistenţă:

— Te rog să nu-i spui acest lucru, sub nici un motiv.

Fu surprinsă de insistenţa lui şi-i răspunse râzând:

— Dar desigur că nu-i voi spune nimic.

— Mary, murmură el cu vocea stinsă şi asigurându-se că nimeni nu-i observa, draga mea Mary, de ce nu te duci la Londra?

— Ce curios lucru. Mr. Fane mi-a dat acelaşi sfat.

— Mr. Fane te-a sfătuit pentru un alt motiv, zise el cu o violenţă în voce, neobişnuită la acest om. Eu ţi-o spun, pentru că… îţi sunt foarte ataşat. Să nu mă crezi nici prost nici sentimental. Cu toată diferenţa de vârstă dintre noi, te iubesc cum n-am iubit pe nimeni în viaţa mea.

Mary, care nu se aşteptase la o astfel de declaraţie, îl privi, foarte mirată.

— Gândeşte-te, draga mea Mary! şi dacă-mi spui: „nu”, ei bine, voi înţelege.

Din fericire, Cotton intră în acest moment şi-i aduse la cunoştinţă că tatăl ei dorea să-i vorbească ceva în privinţa gospodăriei. Rămase cu colonelul până-n momentul când Cotton intră întrebând dacă putea închide porţile pentru noapte.

— S-au culcat toţi, afară de Mr. Fane, şi dacă nu mă înşel o aşteaptă pe domnişoara.

— Pentru ce? întrebă Redmayne furios.

Cotton nu ştia nimic. Dar nimerise, căci Ferdie aştepta în salon, şi spera totuşi s-o revadă pe tânăra fată. Vroia numaidecât să-i vorbească, s-o pună în gardă contra unui pericol care o ameninţa. Auzind uşa închizându-se, se întoarse repede şi-l zări intrând pe Reverendul Partridge.

— Scuză-mă, zise pastorul care părea că-şi recăpătase sângele rece. Trebuie să fi uitat o carte aici.

Fane nu scoase nici un cuvânt înainte ca omul cu părul alb să fi fost pe punctul de a pleca.

— Ai fost foarte tulburat, Mr. Partridge.

— Tulburat? zise pastorul încruntând sprâncenele. Ce expresie curioasă. Am avut o emoţie foarte naturală la aflarea morţii acelui nenorocit.

Fane rânji.

— Cotton a fost şi mai… emoţionat, căci, a fost nevoit să strângă cioburile ceştii sparte. Stai jos, te rog, un moment.

După o lungă ezitare, pastorul se aşează pe canapea, lângă Ferdie.

— Ce destin îngrozitor… pentru sărmanul om! murmură el.

— Un imbecil, iată ce a fost, Connor, zise liniştit Fane. Vezi n-a fost atât de şiret ca tovarăşul său. Celălalt ar fi fost mult mai precaut.

— Celălalt? întrebă Mr. Partridge, surprins.

— Marks Blândul. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de el? Braţul drept al lui O'Shea? Pariez că nu numai că ştii cine e, dar că dacă nu l-ai recunoscut încă, nu va dura mult şi vei afla!

Celălalt clătină din cap.

— Parcă ai vorbi chinezeşte, cu mine. Pe cine trebuie să recunosc?

— Blândul e un şmecher, continuă Fane. Îi voi da totuşi o şansă.

Deodată, întinse mâna şi apucă părul alb al Reverendului. O perucă îi rămase în mână.

— Blândule…

Marks Blândul sări ca ars.

— Mii de draci… începu el.

Dar Fane îl privi de aproape.

— Şterge-o cât mai e timp, zise el calm. Şterge-o cât mai eşti în viaţă. Te previn cum l-am prevenit pe Connor. Cauţi moartea, o vei avea!

— Ei bine! nu mi-e frică de ea. Nu mi-e frică de nimic, zise furios Marks.

Ferdie Fane rămase gânditor.

— N-ai vrut niciodată să fi pus în gardă, Marks. Blândule, te socoţi atât de inteligent, atât de sigur de dumneata şi totuşi faci greşeli cât tine de mari!…

— Nu mi-e frică de dumneata, zise Marks, care respira cu greutate. Ştii pentru ce sunt aici: partea mea din pradă. Nu voi pleca de aici până n-o capăt.

— Ai să pleci cu picioarele înainte, zise supărat Fane.

— Zău! Te crezi foarte puternic. Dar am şi eu să-ţi spun ceva. Te-am recunoscut imediat ce mi-ai vorbit de Connor. Şi apoi mai e cineva aici care te cunoaşte, e tipul acela, Goodman. Nu e un imbecil. A mai văzut tipi ca dumneata! Eu l-am observat în timp ce te privea.

Fane tresări.

— Goodman! Dar eşti nebun de-a binelea!

— Nebun, eu? Am fost în orăşel pe când telefona la Londra ca să se intereseze asupra dumitale. Tânăra fată, Miss Redmayne, a fost şi ea la poştă. Hm! te miră! ce ai de gând să faci acum, dragul meu amic? Să te descotoroseşti de Goodman? Îţi cunosc metodele, cunosc vechile trucuri!

Fane îşi reveni de pe urma surprizei.

— Indiferent de ce ştii, te previn, zise el hotărât, că ai s-o păţeşti ca şi Connor.

Marks se apropie de fereastră.

— Bine, bine. Cel care are de gând să mă doboare, ar face bine să se grăbească.

Chiar în acelaşi moment, dispăru în dosul perdelei.

Fane auzi deschizându-se uşa. Aşteptă un moment. Era linişte, dar îi parveni zgomotul unor paşi furişându-se prin vestibul; atunci se strecură spre o uşă prin care putea ajunge în parc. Înainte de a ieşi, îl zări pe Mr. Goodman intrând încet şi bombănind printre dinţi. Îşi căută peste tot pipa şi o descoperi în fine pe o masă. Şi-o puse în buzunar şi se îndreptă din nou spre uşă, dar zări ceva pe jos… Ridică

obiectul găsit. Era peruca albă a lui Marks. Un timp o analiză, apoi dându-şi seama că se găsea în curent, provocat de fereastra deschisă, se apropie de perdea. Voia s-o dea la o parte, dar două mâini îl apucară de gât, trăgându-l afară.

Mary, care tocmai se dezbrăca în odaia ei, auzi zgomotul provocat de o luptă. Un ţipăt de durere ajunse până la ea. Îşi luă în grabă robe-de-chambre-ul, şi se repezi jos. Vestibulul era în întuneric ca şi în ajun.

— Merge strună, ţipă o voce în momentul exact în care se aprinse lumina.

Mary îl găsi pe Ferdie Fane lângă fereastră, cu părul şi hainele în dezordine.

— Mr. Goodman… îngână ea. Credeam că el strigase. Unde e?

— N-am idee, răspunse Fane.

În acel moment, tânăra fată zări o pată mare de sânge pe cămaşa albă a lui Fane. Căzu leşinată în braţele lui. Astfel, sângele unui om asasinat pătă kimonoul tinerei fete.

CAP.13

MARY ESTE RĂPITĂ.

Era ora două jumătate, noaptea. Tot Monkshall era în picioare. Maşina plină de noroi a lui Hallick staţiona la poartă. Covoarele din casă erau toate strânse pentru a se căuta existenţa vreunei uşi secrete. Mrs. Elvery, purtând un kimonou roz, somnola şi sforăia, instalată în cel mai confortabil fotoliu. Astfel o găsi Hallick care se reîntorcea din parc unde se făceau investigaţii.

— Credeţi-mă, duceţi-vă la culcare, zise el trezind-o. E aproape trei.

Mrs. Elvery se frecă la ochi, apoi începu să plângă.

— Sărmanul Mr. Goodman! Era atât de amabil, şi rămân atât de puţini celibatari!

— Nu ştim încă dacă e mort, răspunse Hallick.

— Dar peste tot e sânge, gemu Mrs. Elvery.

— Şi simpaticul Mr. Partridge e în drum spre Londra. Nu trebuie să aveţi grija lui. E o puşlama. Adevăratul său nume e Marks Blândul.

Imediat, Mrs. Elvery îşi regăsi vitalitatea.

— L-aţi interogat pe Cotton? E foarte curios, în astă seară. A coborât de două ori în beci, şi când a revenit ultima oară, genunchii săi erau plini de praf. Ştiţi ce face jos, în beci?

— Nu ţin prea mult să aflu, zise Hallick, plictisit.

— Caută aurul ascuns în această casă. Aha! vă interesează asta, domnule inspector!

— Superintendent, corectă rece Hallick. Aurul e aici? Aha! da? Atunci povestea lui O'Shea vă chinuie? De unde o ştiţi?

— Din „coupure”-ele mele de ziare, zise Mrs. Elvery triumfătoare.

— Aveţi de gând, ori ba, să vă duceţi la culcare? întrebă Hallick cu putere, reuşind în fine s-o scoată din cameră.

Sergentul Dobie, care avea să-i supună o nouă părere, dorea să-i vorbească între patru ochi.

— Redmayne? Ce absurditate! De ce…

— Iată de ce, Redmayne e ruinat. Împrumuta totul de la Goodman. Primul lucru pe care l-a făcut după dispariţia acestuia, a fost să se urce în odaia bătrânului, să deschidă o casetă şi să ia acest bilet.

Hallick examină cu atenţie hârtia.

Du-te şi cheamă-l pe Redmayne. Colonelul sosi în curând, împleticindu-se. Pierduse orice stăpânire de sine, nu era decât o epavă.

— Am câteva întrebări să-ţi pun, începu brusc Hallick.

Redmayne îl privi cu sprâncenele încruntate.

— M-am plictisit de întrebările dumitale, răspunse el ironic.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar este o fantomă la Monkshall.

Scoase din buzunar biletul şi-l arătă de departe lui Redmayne.

— Oare aici stă cheia misterului? Oare aici găsi-vom explicaţia „Teroarei”?

— Sunt bani pe care i-am împrumutat, zise Redmayne cu voce stinsă.

— Acum zece ani, ai fost secretarul unei societăţi de binefacere, începu Hallick. Făcându-se o verificare, s-a descoperit lipsa unei sume importante. Ai fost pe punctul de a fi arestat, când, în ultimul moment ai fost în stare să dai banii înapoi. Goodman ţi i-a împrumutat?

— Da.

— Acum o oră, cotrobăiai prin hârtiile lui Goodman. Ai căutat acest bilet? întrebă detectivul, cu severitate.

— Refuz să fiu interogat de dumneata, declară Redmayne, care părea că-şi regăseşte în fine echilibrul. Nu ai absolut nici un drept să-mi pui întrebări asupra chestiunilor mele private.

Hallick dădu din cap.

— Colonele Redmayne, zise el calm, ieri seara a fost asasinat un om în casa dumitale; astăzi unul din pensionarii dumitale a dispărut iar sângele lăsat în casă ne face să ne gândim iar la o crimă. Am tot dreptul să te arestez, dacă vreau.

— Atunci, arestează-mă, zise colonelul cu o voce tremurătoare.

— Aş vrea doar să înţelegi în ce situaţie te afli. Există cineva în această casă pe care nimeni nu l-a văzut şi pe care dumneata îl protejezi.

— Ce vrei să spui?

Hallick nimerise bine.

— Insinuez, continuă detectivul, că acest pretins împrumut de la Goodman nu-i decât o poveste; că în epoca când l-ai făcut, aveai la dispoziţie sume enorme de bani; că ai cumpărat această casă pentru a ascunde pe un criminal oribil, căutat de poliţie, şi care nu-i altul decât O'Shea.

— E o minciună, bolborosi Redmayne.

— Atunci, voi susţine o altă ipoteză, zise Hallick. În această casă, sunt ascunse sute de mii de lire în aur, produsul

furtului de pe „Aritania”. În plus, în beciul acestei case, se adăposteşte un om, pe jumătate nebun.

Colonelul păru să ia o decizie gravă.

— Am făcut imposibilul ca să-l alung. Crezi c-am fost mulţumit să-l am aici… alături de fiica mea, se tângui el.

— Vom descoperi adevărul, zise Hallick.

Făcu un semn lui Dobie, iar Redmayne se lăsă condus de acesta, fără vreo opunere, în biroul său. Hallick îl urmă şi, după ce se închise uşa, Ferdie Fane ieşi din dosul perdelei. Îşi schimbase hainele şi purta un costum de golf.

Întorcându-se spre fereastră, chemă încet pe cineva, şi după puţin, apăru şi Mary.

— Drumul e liber, zise el pompos. Nimeni nu va şti vreodată, că ai comis imprudenţa să ieşi cu mine noaptea.

Mary îşi scoase mantoul şi căzu într-un fotoliu.

— Face parte din fantasmagoria acestei nopţi, şi totuşi, m-am simţit mai în siguranţă afară decât înăuntru.

— Nu mă simt niciodată în siguranţă nicăieri, zise Ferdie. Mă voi culca aici astă noapte. Unde e Cotton?

— Ce doreşti?

— De băut, răspunse el surâzând.

Cotton intră imediat după ce se sunase, ceea ce însemna că nu trebuia să fi fost prea departe de uşa. Hainele îi erau ude, iar ghetele pline de noroi.

— Dar bine, ce făceai pe afară, pe un astfel de timp? îl întrebă Fane observându-l de aproape.

— M-am plimbat, domnule. Sper că n-am făcut ceva rău?

— Cotton, ai stat cu poliţiştii. Ce spuneau? îl întrebă la rândul său Mary.

Fane râse încet.

— Vreau să ştiu, insistă ea.

— Vă voi spune, domnişoară, ce-au spus, spuse Cotton. Ei cred că Mr. Goodman a fost ucis, chiar aici, în această cameră. Stranie idee, hm? zise el clipind des.

Mary se cutremură.

— Ei cred că bătrânul pastor e de asemeni mort. L-am auzit pe sergentul Dobie povestind inspectorului că pastorul a intrat aici în timpul luptei şi că „ Teroarea” i-a ucis pe amândoi.

— Teroarea”? repetă ea.

— Da, astfel îi zic ei. Pretind că două ore pe zi e nebun. E curios, nu-i aşa, domnişoară? Vă închipuiţi oare! Să avem un nebun printre noi fără să ştim. E poate vorba de dumneavoastră, domnule sau eu sunt acela, da, poate eu sunt acela!

— Sigur că dumneata, zise Fane. Cotton adu-mi o sticlă de şampanie.

— N-ai băut de ajuns astă-seară? îl rugă Mary.

Făcu nu, din cap.

— Nimic mai bun nu există!

Mary aşteptă plecarea lui Cotton.

— Mr. Fane, spune-mi ce a păţit Mr. Goodman.

Nu-i răspunse înainte ca Cotton să-i fi adus sticla de şampanie şi să fie plecat din nou.

— Aceasta e şampanie, nu glumă, zise el turnându-şi lichidul spumos. Doamne! ce durere de cap am!

— Aş dori să te doară atât de tare încât să nu mai poţi bea niciodată, zise ea cu violenţă.

— Cu alte cuvinte, îmi doreşti moartea? murmură el.

Fane o decepţiona teribil; ea care sperase că el va deveni un sprijin pentru ea.

Apoi îi veni brusc o idee.

— Ce vrei să spui prin: „Aceasta e şampanie, nu glumă?” întrebă ea.

— Vreau să spun că e pentru prima oară, după o săptămână, că beau altceva decât apă, răspunse el. Dar nu mă întreba mai mult asupra maniilor mele. Am oroare să vorbesc de mine.

Grăise adevărul, sau era beat?

— Ce s-a petrecut în această cameră, astă-seară, când am intrat şi te-am găsit după lupta aceea teribilă?

— Nu prea ştiu. Cineva m-a lovit în faţă. Mi-am dat doar seama că nu eram în mijlocul unor prieteni.

Deodată se încurcă…

— Spune-mi, te rog, n-ai vrea să-mi permiţi să… în fine să-ţi fiu de folos?

— Nu te înţeleg, răspunse Mary, care înţelese foarte bine.

— Vreau să spun: să fiu aici să te apăr… etc.

Se apropie de ea.

— Te crezi în stare să poţi sprijini pe cineva? întrebă ea, ştiind că-l împingea astfel să se destăinuiască.

— Ştii, Mary, că pentru dumneata aş fi în stare să fac orice! Vezi, Mary…

— De ce mă chemi Mary?

— Sau poate te cheamă Jeannine. Poţi să mă strigi Ferdie, dacă vrei.

— Nu, nu vreau… pe moment, zise ea cu vocea puţin tulburată.

— Goodman ţi-a spus că te iubeşte?

Mary făcu un gest afirmativ.

— Sărmanul Mr. Goodman, da, mă iubea mult, şi eu îl iubeam pe el.

Se întoarse deodată şi-l zări pe Ferdie, cu faţa crispată.

— Nu ştiu dacă mă înşel, dar am impresia îngrozitoare că suntem spionaţi. Cât aş vrea ca omul acela să vină!

— Aştepţi pe cineva? întrebă el surprins.

— Da, pe un alt detectiv. Mrs. Elvery îl numeşte marele Bradley. Soseşte mâine.

— Sărmanul idiot! zise el chicotind de râs. La ce bun să aducă aici un tip ca el. Eu fac cât o mie de detectivi! Sunt tot atât de bun ca O'Shea, şi el, e un as!

Începu să râdă, şi fata se depărtă de el.

— Am auzit vorbindu-se de el. Cum arată?

Ferdie râse din nou.

— Îmi seamănă… dar e mai puţin bine.

Ea plecă puţin capul murmurând:

— Sunt sigură că ştii prea bine cine e O'Shea.

Această acuzaţie îl cam sperie pe Fane.

— Ieri, zise ea, în timp ce vorbeai lui Connor, eram la fereastra mea şi am auzit ameninţarea dumitale.

El rămase tăcut.

— L-am prevenit, zise el, în fine.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să pună capăt convorbirii, Ferdie împinse unul din fotolii spre lemnăria de la baza peretelui, aduse un paravan pe care-l deschise în faţa fotoliului.

— Ce ai de gând?

— Mă culc, răspunse el.

— Da de ce te instalezi aici? întrebă ea, foarte mirată.

— Uşa călugărilor, zise el surâzând. Dacă vreo fantomă de călugăr are de gând să vină, trebuie să treacă prin această uşă. Dacă ar fi vorba de o fantomă de bucătăreasă, desigur c-ar veni prin uşa bucătăriei. N-ai să mă înveţi nimic nou în acest domeniu.

Mary nu se putu opri să nu râdă.

Hallick intră în acest moment, urmat de colonel.

— Ce dracu faci aici? întrebă acesta nemulţumit.

Ferdie care descoperise o pătură uitată de Mrs. Elvery se pregătea să se acopere cu ea.

— Mă culc.

— Du-te şi te culcă în camera dumitale, spuse Redmayne cu asprime.

— Lasă-l, interveni Hallick, care arăta oarecare indulgenţă faţă de acest tânăr excentric.

Simţind un curent de aer, se apropie de perdea şi constată că fereastra era deschisă.

— Încuie bine în urma noastră, Miss Redmayne, şi nu lăsa să intre nimeni, afară doar de auzi vocea tatălui dumitale. Noi mergem în parc.

— Ai face mai bine să te duci în camera ta, draga mea, zise colonelul.

Mary făcu un gest cu capul.

— Dar, copila mea dragă…

— Prefer să aştept aici.

— Las-o, las-o, zise nerăbdător Hallick. Nu-i va face nici un rău.

Fane, acoperit cu pătura, se îndesase bine în fotoliu. Avu impresia c-o aude pe Mary ieşind. Dar tânăra fată mai era încă în cameră. Puţin mai târziu, îl privi şi văzându-l cu ochii închişi, stinse luminile, păstrând o singură lampă aprinsă.

Era pe punctul de a-i vorbi, dar renunţă, şi se îndreptă pe vârful picioarelor până la uşa salonului şi o deschise, cu capul însă întors tot timpul spre Fane ca să vadă dacă nu se trezea. Din această cauză nu observase în deschizătura uşii, aproape de ea, o arătare mare, neagră, din care nu se zăreau decât doi ochi strălucitori, prin rasa de călugăr.

Mary nu avea habar de nimic până-n momentul când fu apucată de un braţ nevăzut, iar pe gură simţi o mână care o înăbuşea.

Îngheţată de groază, întâlni privirea acelor ochi înspăimântători şi căzu leşinată în braţele călugărului.

Fără a face cel mai mic zgomot, o ridică în braţe, închise încet uşa şi o transportă în biroul colonelului. Dacă n-ar fi pierdut cunoştinţa, şi-ar fi amintit de capcana care rămânea întotdeauna închisă. Aplecându-se, omul deschise uşa secretă, coborî până jos, şi reveni să închidă uşa pe care o încuie pe dinăuntru.

CAP. 14

CADAVRUL LUI MARKS.

Hallick şi colonelul se duseră să se întâlnească cu oamenii lăsaţi în parc pentru a supraveghea. Niciunul din ei nu văzuse misterioasa fantomă, iar despre Goodman sau Marks nici o urmă.

— Marks trebuie să fie acum la Londra, zise Hallick, în timp ce traversau peluza umedă. Nu va fi greu de pus mâna pe el.

— De ce a venit aici?

— Pentru a-şi lua partea sa din pradă pe care amicul dumitale O'Shea a ascuns-o în această veche mânăstire, zise Hallick. Am de gând să-l arestez pe O'Shea diseară, şi

te sfătuiesc să te pui la adăpost, căci nu toţi vor ieşi teferi din această luptă. După părerea mea ar fi bine să-ţi iei fiica la Londra, acum, imediat. Ia una din maşinile mele.

— Nu vrea să se ducă. Cum i-aş putea explica că trebuie să plece… începu colonelul.

— Nu-i nevoie de nici o explicaţie, spuse celălalt scurt. Poţi să-i spui adevărul sau să aştepţi procesul. Presupun că O'Shea ţi-a dat banii necesari pentru cumpărarea casei.

— O cumpărasem înainte de furt, zise Redmayne. Eram foarte îngrijorat, aşteptându-mă în fiecare moment să fiu arestat. Nu ştiu cum a fost pus în curent asupra situaţiei mele. Nu-l văzusem niciodată, înainte. Dar când mi-a oferit un avans, o rentă fixă şi o casă cumsecade, n-am lăsat o astfel de ocazie să-mi scape. Fiind medic militar, după ce mi-a explicat tulburările… sănătăţii sale, m-am gândit, desigur, că va fi uşor de îngrijit. De-abia anul trecut, am aflat că el era O'Shea.

După un moment de tăcere, Hallick vorbi:

— Ai mai primit şi pe alţii aici, alţi… pensionari?

Colonelul pronunţă două nume.

— Da, zise el, au venit fiecare pentru o zi, sau două, apoi au dispărut fără a plăti ceva.

— Au murit aici. O'Shea i-a ucis. Dacă le-ar fi trăsnit prin minte să mă anunţe pe mine că l-au descoperit pe O'Shea, le-aş fi scăpat poate pielea… Dar au ţinut să fie mai şireţi decât noi, sărmanii!

— Ucişi… aici! se bâlbâi Redmayne.

Ajuns în dreptul casei Hallick bătu de câteva ori în geam fără a obţine vreun răspuns.

— Ar fi mai bine să mergem la uşa de intrare şi să-l trezim pe Cotton.

Dar Cotton nu auzi nici el imediat, şi trecu un timp îndeajuns de îndelungat până deschise.

— Unde e Miss Redmayne? între Hallick.

— N-am văzut-o, domnule. E cineva aici, care doarme, acoperit cu o cuvertură. Am fost foarte mirat când am zărit

în dosul paravanului pe cineva străin.
— E Fane. Lasă-l să doarmă.
Hallick făcu lumină, şi deodată acest bătrân detectiv avu o presimţire rea, ceva premergător unei nenorociri.
— Du-te şi adu pe fiica dumitale, zise el colonelului.
Redmayne ieşi; detectivul îi auzi paşii la etajul superior. După cinci minute, colonelul se întoarse palid şi tremurând.
— Nu e în camera ei şi cred că nu e nicăieri în casă. Am căutat-o peste tot.
— Ai văzut-o, Cotton?
— Nu, domnule. N-am văzut deloc pe domnişoara.
— Ce-i asta? întrebă deodată Hallick.
Culese de pe jos o centură. Cei doi se priviră.
— A venit… călugărul! zise Redmayne, bâlbâindu-se de groază.
Hallick dădu la o parte paravanul şi împinse fotoliul cu Fane în mijlocul camerei.
— Trezeşte-te, Fane, Miss Redmayne a dispărut.
Trase cu putere cuvertura ce acoperea faţa celui care dormea şi dădu un ţipăt. Omul care era culcat nu era Fane. Era cadavrul lui Marks Blândul.

CAP.15
LUPTA DIN CAPELĂ.

Când Mary îşi reveni, simţi o curioasă senzaţie de nelinişte. Era culcată pe ceva tare şi rece. Ridicând ochii, zări deasupra ei o lanternă albastră atârnată de o boltă. Auzea o muzică, sunetele unei orgi îi parveneau foarte distinct.
Se ridică cu greu şi privi în jurul ei. Se găsea într-o capelă foarte mică. Într-o parte, ascuns, un altar era acoperit cu ceva alb. Stâlpi solizi de stejar susţineau tavanul, iar între stâlpi se distingea o orgă în faţa căreia era aşezat un călugăr în sutană neagră.
Călugărul, auzind zgomotul, se întoarse şi veni imediat spre ea, cu paşi mici. Paralizată de frică, tânăra fată nu putu face vreo mişcare.

— Nu-ţi fie frică de mine, zise el încet. N-ai să te temi de nimeni, micul meu mieluşel.

Vocea era înăbuşită.

— Cine eşti dumneata? murmură ea.

— Prietenul, dragostea şi adoratorul dumitale.

Visa oare? Era doar un coşmar îngrozitor? Nu, din păcate era realitate.

Mary îşi dădu seama că încăperea avea două intrări, de fiecare parte a acestei săli boltite, şi fiecare era precedată de o scară îngustă de piatră.

— Cine eşti dumneata?

Când îşi scoase încet gluga, fata nu-şi putu crede ochilor. Era Mr. Goodman! Părul său alb era ciufulit iar obrazul nu părea calm ca de obicei. Ochii îi străluceau ca doi cărbuni prinşi.

— Mr. Goodman… şuşoti ea.

— Trebuie să mă chemi Leonard, zise el cu vocea aproape stinsă.

El întindea spre Mary mâinile sale tremurânde şi o apucă de umeri.

— Mary, dragostea mea. Cât am aşteptat acest moment minunat. Pentru mine, eşti un Dumnezeu.

Ea se ridică, şi instinctiv se depărtă cât mai mult de el.

— Nu ţi-e frică de mine, Mary, nu-i aşa?

Se străduí să-şi adune, din toate puterile, curajul şi reuşi să clatine din cap.

— Nu. Mr. Goodman. De ce mi-ar fi frică de dumneata. Sunt mulţumită că eşti în viaţă. Îmi pare bine că nu ţi s-a întâmplat nimic rău.

— Nimic nu poate să mi se întâmple, mieluşelul meu.

Surâdea plin de încredere.

— Nimic nu se poate întâmpla amantului dumitale. Zeii însăşi l-au protejat, pregătindu-i o astfel de recompensă.

Mary simţea că o părăseau puterile, genunchii îi tremurau teribil. Avea ameţeli din cauza groazei, şi se ţinea din răsputeri să nu leşine.

— Dragostea mea. Întotdeauna te-am iubit. Câteodată eram atât de amorezat, încât inima şi capul erau ca un jăratec.

Luă una din mâinile îngheţate ale fetei şi o duse la gură. Ea încercă să se apere, dar el o ţinea cu putere şi ochii îi râdeau. Erau mai mari decât îşi putuse Mary închipui vreodată şi scânteiau în faţa sa extaziată.

— Nu-ţi fie frică de mine, zise el din nou. Nu trebuie să ai teamă de sclavul care-ţi poate da tot ce-ţi doreşte inima.

O apucă brusc de braţ, şi făcând un gest în aer, vorbi ca un apucat.

— Sunt bani aici; aur, mii, milioane de lire. Lucruri de preţ admirabile, toate sunt aici. Le-am ascuns cu propriile mele mâini.

Apoi redevenind mai natural, începu să-i facă confidenţe.

— Această capelă e plină de subterane. Am găsit locurile în care erau îngropaţi vechii călugări. Am scos scheletele lor şi am purificat bolniţele cu aur. Acest perete, în dosul scaunului, aceşti stâlpi de lemn, totul e umplut cu aur.

— Dar ce este acest loc, Mr. Goodman? Nu l-am văzut niciodată.

El o privi straniu, în timp ce un surâs îi lumina faţa.

— E sanctuarul dragei mele.

O îmbrăţişă şi ea se forţă din toate puterile să pară naturală.

— Bărbaţi şi femei au fost căsătoriţi aici. Nu simţi parfumul din părul mireselor. Şi noi ne vom căsători aici. Dar şi oameni au murit aici, acum câteva secole. Şi noi vom muri poate.

Începu să râdă, cu acel râs straniu pe care-l mai auzise Mary, noaptea. Inima fetei îngheţă.

— Am îngropat oameni aici, aici şi acolo.

Făcea gesturi pentru a-i indica diferite locuri din sală.

— Ei veneau să pună mâna pe mine. Oameni, cei mai fini copoi ai Scotland Yardului.

Îngenunche şi-şi puse obrazul pe lespedea rece de piatră.

— Şi aici e unul. Mă auzi, mortule! Ai venit atât de plin de viaţă, pentru a prinde pe O'Shea. Mă auzi? Eu sunt viu. Dar tu! Cine eşti tu?

— Oh! te implor, se rugă Mary, îngrozită. Nu mai pot suporta.

O'Shea râse cu poftă.

— Teroarea", ah! Astfel îmi zic toţi. „Teroarea" care umblă noaptea. E aproape biblică, această poreclă, pentru bătrânul Goodman. Mă aşezam să-mi fumez pipa, sus, în salon în timp ce bătrâna aia idioată îmi vorbea despre „Teroarea". Şi în sinea mea, cum mai râdeam! Nici nu-şi închipuia că „Teroarea" era lângă dânsa…

Întinse o mână teribil de crispată, cu care o apucă pe Mary.

— Mr. Goodman, întrebă Mary, sperând să-l readucă la o stare mai normală, nu-i aşa că vrei să plec, acum? Tatăl meu îţi va da tot ce vei dori; va face tot ce-i vei cere. E medic doar. Ştii.

Dar dânsul o strângea mai tare.

— Tatăl dumitale?

Goodman rânji, foarte amuzat.

— Va face ce voi vroi, pentru că îi este frică de mine. Nu ştiai? Îi e frică de mine, da. Crede că sunt nebun. De aceea mă supraveghează. Desigur că ştiu că e medic. Câteodată mă încuia într-o celulă. Atunci, urlam şi băteam cu pumnii în pereţi, dar el mă lăsa acolo. E nebun. Toţi sunt nebuni!

Mary simţea că frica şi teroarea o paralizau. Printr-un suprem efort, se smulse din braţele lui O'Shea şi fugi spre scară. Dar înainte de a ajunge la prima treaptă, fu din nou apucată şi trasă spre mijlocul sălii.

— Încă nu, încă nu.

— Dă-mi drumul, zise ea implorându-l. Îţi promit că nu voi mai încerca să fug. Poţi să mă crezi, nu-i aşa?

Îi dete drumul imediat. Ea se târî până la piatra din faţa altarului.

— O să cânt pentru dumneata, zise el deodată, o muzică divină…

În timp ce degetele îi zburau pe clape, bombănea printre dinţi cuvinte neînţelese. În curând cântă foarte încet, iar vocea îi vibra, dominând acompaniamentul instrumentului.

— Ai mai auzit această orgă cântând?

Se întoarse şi o privi, peste umărul său.

— Cânt pentru morţi. Le redau viaţa. Vechii călugări trec pe aici doi câte doi. Iar oamenii îşi aduc mirese aici, musafiri pe care îi cunosc… morţi.

Dar deodată se opri, şi cu mâna, arătă spre o arătare imaginară.

— Uită-te! Joe Connor!

Ea se forţă să vadă prin întuneric, dar desigur că nu era nimic de văzut. Goodman vorbea acum unei forme invizibile, făcându-i semn.

— Vino încoa, Connor. Vreau să-ţi vorbesc. Ai ieşit din închisoare, nu-i aşa? Sărman de tine! Şi totul din cauza răutăciosului de O'Shea. Vii să împărţi aurul cu mine? Bine, vino!

Orga tăcu. Goodman se ridică şi îmbrăţişă o formă pe care Mary n-o putea vedea. O aduse spre banca de piatră pe care şezuse tânăra fată.

— Uite, băiatul meu. Totul e aici… Connor. Aurul, aurul roşu pe care l-am luat. Şezi jos. Connor. O să-ţi povestesc totul. Am cumpărat această casă de mult, înţelegi, Connor? Şi am adus aurul aici, într-o noapte, cu camionul, şi l-am ascuns prin subterane. A durat săptămâni, luni, pentru a umple toate mormintele călugărilor. Am fost şiret, aşa-i Connor? Nu mă miră că surâzi.

Îţi povestesc acestea, pentru că eşti mort şi morţii nu vorbesc. Atunci l-am luat pe Redmayne drept paravan şi i-am încredinţat casa. A fost forţat să primească, mă înţelegi, Connor, pentru că îl aveam în mână. Eram câteodată bizar, şi atunci mă îngrijea. Pentru asta, îl plăteam. Eu, nu eram nimic. El era stăpânul la Monkshall. El! Astfel am tras pe

sfoară poliţia! Nimeni nu-şi închipuia că eram O'Shea. Vrei partea ta, câine murdar! Îţi voi suci gâtul, canalie infectă.

Începu să urle, în timp ce strângea de gât o victimă imaginară, vrând s-o doboare la pământ. În genunchi, faţa lui părea cea a unui demon.

Apoi îşi aminti deodată de prezenţa tinerei fete şi se întoarse spre ea.

— Ţi-e frică?

Vocea i se îmblânzise. Veni lângă ea, şi deodată o strânse în braţe.

Fata începu să ţipe, dar el căută s-o liniştească.

— Nu vreau să te sperii. Nu ţipa. Te iubesc prea mult pentru a-ţi inspira teamă.

Încercă s-o sărute. Mary se împotrivi.

— Nu, încă nu. Lasă-mi puţin timp să mă obişnuiesc.

Îi dete puţin drumul.

— Dar mă vei iubi? Ai văzut uşile acestea mici din coridoare. Acolo trăiau călugării. Vom găsi şi noi aici o cameră nupţială.

Mary, disperată, căută să câştige timp. În orice moment putea redeveni normal. Ştia acum, că el era O'Shea şi că din douăzeci şi patru de ore, douăzeci şi două era normal.

— Aşteaptă, Mr. Goodman, aş vrea să-ţi vorbesc. Spuneai că mă iubeşti?

— Eşti mai mult decât un Dumnezeu pentru mine, zise el cu fervoare.

— Nu-i aşa că nu m-ai vrea dacă aş iubi pe un altul?

Expresia lui Goodman deveni fioroasă.

— Ce? Dacă ai iubi pe un altul? Nu, desigur că nu. Dar, pe cine iubeşti?

— Îl iubesc… îl iubesc pe Fane.

Câtva timp rămase imobil, apoi, deodată, o apucă de gât strângând-o, dar în acel moment, Mary se simţi smucită din braţele nebunului, în timp ce O'Shea rămase nemişcat, cu ochii la revolverul îndreptat spre el.

— Te arestez, O'Shea.

Era vocea lui Fane, iar braţul său o apucase pe Mary.

— Îndepărtează-te de butonul electric. Aşa. N-am poftă să rămânem în întuneric. Nu te mişca.

— Cine eşti dumneata? întrebă O'Shea cu o voce extrem de blândă.

— Mă numesc Bradley, zise calm Fane, inspector Bradley, de la Scotland Yard. Pe dumneata te căutam, O'Shea. De trei ani aştept această ocazie, şi acum, ştiu în fine tot ce doream să ştiu.

O'Shea plecă capul.

— Ştii ce am făcut lui Marks?

— L-ai ucis, ştiu.

— A încercat să mă stranguleze. Desigur că m-a recunoscut. Corpul său…

— L-am găsit în dosul uşii călugărilor şi l-am pus în locul meu. Dacă m-ar fi ascultat, şi Connor şi el ar mai fi în viaţă.

O'Shea respiră adâncă şi surâse.

— Din păcate am dat de furcă la toată lumea, zise el cu un aer plictisit. Va să zică, dumneata eşti Bradley, care ai arestat pe Connor şi pe vechiul nostru prieten Marks Blândul? Şi acum ai reuşit această ultimă lovitură de maestru. În adevăr, îmi merit soarta, pentru că nu te-am recunoscut. Miss Redmayne, primeşte te rog, scuzele mele. Se pare că deraiez câteodată, dar e… o nebunie pasageră. Pot să scot această sutană caraghioasă.

Îşi scoase încet rasa de călugăr.

— Atenţie, nu e încă normal, zise Mary, încet.

El o auzi.

— Oh! dragă Miss Redmayne, zise el surâzând, trebuie să fiu prost cunoscător al stării normale. Şi acum, inspectore sau superintendente, te vei căsători desigur, cu această tânără fermecătoare, care a declarat înainte, că te iubeşte. Aş vrea să vă găsesc un cadou de nuntă.

Făcu o mişcare atât de rapidă, încât Bradley n-ar fi putut scăpa de la moarte, dacă nebunul n-ar fi alunecat. Cuţitul,

lovi unul din stâlpii de lemn, şi, aproape imediat lemnăria putredă cedă, şi un val de aur se revărsă.

O'Shea privi tot acest aur, pentru care pătimise atâta, apoi izbucni în râs.

— Un cadou de nuntă! zise el rânjind.

Mai râdea încă la venirea lui Hallick, care ajutat de trei poliţişti, îl urcă într-o maşină, care avea să-l ducă la Londra.

SFÂRŞIT